

DE GEBOORTE VAN JEZUS

Woord vooraf.

Lieve kleinkinderen, hoe vaak horen jullie en ook ik niet van mensen: 'God? Wie is God? En die verhalen over Jezus? Dat zijn sprookjes. Als God echt bestond zou het op deze wereld er wel anders uitzien!'

Jezus heeft ons ruim 2000 jaar geleden verteld over zijn Vader, God in de hemel. Al die uitspraken van Jezus over God staan in de bijbel. Maar omdat de bijbel voor jullie een moeilijk te lezen boek is kunnen jullie, als jullie het willen, eerst de bijbelverhalen lezen die Ulbe van Houten in zijn door hem geschreven kinderbijbel 'De Hillige Histoarje' geschreven heeft en die ik vanuit de Friese taal in het Nederlands vertaald heb.

Wie is God? We begrijpen Hem niet altijd.... Nee, jullie omie en ik ook niet.

Wij begrijpen het niet altijd

Gods wegen zijn soms ondoorgrondelijk. Hij leidde de Israëlieten om het land van de Filistijnen heen, hoewel het korter was geweest door dat land te trekken.

"Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, zegt de Heer, mijn God."

Jesaja 55 : 8

Wij mensen met ons menserverstand zijn geen God en wij kunnen God ook nooit begrijpen. Je kunt en mag je alleen maar aan God's zoon Jezus toevertrouwen. En dan komt het altijd goed!

Voorwoord van pake Eelke voor zijn acht kleinkinderen

Klaas-Jelmer, Meike, Niels, Lieke, Annemijn, Yfke, Anniek en Jonna

Ja, omdat jullie geen Fries spreken en ook niet verstaan heb ik
de kinderbijbel ‘De Hillige Histoarje’ geschreven door Ulbe van Houten
in de Friese taal speciaal voor jullie vertaald.

Op onze website www.huizeplexat.nl kunnen jullie
al deze bijbelverhalen zien en lezen.

In dit boek staan de eerste vier hoofdstukken uit het nieuwe Testament

‘Laat de kinderen tot Mij komen.’ (Mattheüs 19 : 14)

Lieve kleinkinderen,

Om aan kinderen van Jezus te vertellen is misschien wel de belangrijkste boodschap (opdracht) die in de bijbel staat.

Jezus zei niet voor niets: 'Laat de kinderen tot Mij komen, want voor hen is het Koninkrijk der Hemelen.'

*Daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare;
want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig.*

2 Korintiërs 4 : 18

Lieve kleinkinderen, deze bovenstaande tekst staat in onze trouwbijbel, die jullie omie en ik kregen, toen wij op 16 oktober 1970 in de Gereformeerde kerk in Loppersum trouwden.

Misschien vinden jullie deze zinnen een beetje moeilijk te begrijpen. Gelukkig is er speciaal voor jonge mensen een 'Bijbel in Gewone Taal'. In die bijbel staat deze tekst als volgt vertaald:

'De dingen die wij om ons heen zien, zijn niet belangrijk. Het gaat om de dingen die we nog niet zien. Want alle zichtbare dingen zullen verdwijnen, maar de dingen die we nu nog niet zien, zijn eeuwig.'

Jezus leerde de mensen wat het allerbelangrijkste in je leven is. Dat is niet om ten koste van alles miljonair te worden.

Nee, zei Jezus, je moet zelfs niet proberen om rijk te worden. Want aardse rijkdom rot weg of wordt gestolen. Zorg ervoor dat je rijk wordt in de hemel. Want hemelse rijkdom verdwijnt nooit, ook al is die nu nog niet zichtbaar. Die kan niet wegrotten of gestolen worden. Laat de hemelse rijkdom het allerbelangrijkste voor je zijn.

16 oktober 1970

Lieve kleinkinderen,

Deze kinderbijbel voor de oudere jeugd is een heel vrije vertaling van 'De Hillige Histoarje' geschreven door Ulbe van Houten, vanuit de Friese taal in het Nederlands. Je kunt ook zeggen dat ik veel stukjes tekst van Ulbe van Houten op mijn eigen manier naverteld heb. Ook heb ik stukjes tekst die in deze kinderbijbel staan, overgeslagen en zinnen van mijzelf toegevoegd. Ook heb ik zinnen uit de 'Bijbel in gewone taal' letterlijk overgeschreven.

Onze lieve kleinkinderen Klaas, Niels, Meike, Lieke, Annemijn, Yfke, Anniek en Jonna.

Toen ik, jullie pake Eelke, heel veel jaren geleden nog voor de klas stond, vertelde ik elke morgen een bijbelverhaal aan mijn leerlingen. Ja, met een verhaal uit de bijbel, daar begon ik op school elke dag mee. Naast de bijbel, gebruikte ik de kinderbijbel 'De Hillige Histoarje' om mij voor te bereiden om een 'spannend' verhaal te kunnen vertellen. Ja, ik probeerde altijd zo spannend mogelijk een verhaal uit de bijbel te vertellen. De kinderen moesten het verhaal

mooi vinden, spannend om naar te luisteren en niet blij zijn dat het uit was, omdat ze het langdradig en saai vonden.

Omdat jullie geen Fries spreken en ook niet verstaan, ga ik proberen om deze kinderbijbel in het Nederlands te vertalen. Ik ga beginnen met het verhaal over de geboorte van de Here Jezus. Nu jullie vandaag dit eerste boekje krijgen is het Eerste Kerstdag, dinsdag 25 december 2018.

Het is ook niet voor niets dat wij nu met elkaar Kerstfeest vieren. Jullie omie en ik vinden dit heel bijzonder en we hopen dat we dit feest nog veel jaren met elkaar mogen vieren.

Onze vijf jongste kleindochters Kerstfeest 2017 in Huize Plexat in Musselkanaal

Maar voordat ik met het vertalen van deze kinderbijbel begin, moeten jullie eerst weten, waarom wij elk jaar weer het KERSTFEEST vieren. Waarom werd baby Jezus geboren? Nu, dan moet ik jullie eerst een heel, heel oud verhaal vertellen, dat in de bijbel staat. Het is één van de oudste verhalen op deze wereld. Misschien wel het alleroudste, maar dat weet ik niet.

In het eerste verhaal in de bijbel gaat het er over, dat God de aarde, de zon, de maan en de sterren heeft gemaakt. Ja, het hele heelal. In dit scheppingsverhaal staat dat God als laatste de mens schiep. De kroon op Zijn schepping. Ja, als laatste kwamen er mensen op deze wereld, mensen zoals jullie en jullie papa's en mama's en omie en ik. En fijn dat die eerste twee mensen het hier op deze wereld hadden! Je kunt het je niet voorstellen, hoe mooi alles was. Ze hadden

nooit honger, leden nooit pijn, wisten niet eens wat verdriet was. Ik denk, ja ik weet het wel zeker: ze konden niet eens huilen. Ze waren zo gelukkig, deze twee eerste mensen op deze wereld Adam en Eva, om reden dat ze niet wisten wat pijn en verdriet was. Zo had God hen gemaakt. Geschapen naar Zijn Beeld, zoals wij vroeger zeiden. Deze twee eerste mensen op deze wereld mochten alles doen waar ze maar zin in hadden en wat ze maar wilden. Alles? Nee, ook in het paradijs mocht dat niet. In de bijbel staat dat Adam en Eva niet mochten eten van de vruchten van twee bomen. Van alle andere bomen mochten ze wel eten, zo veel als ze maar wilden.

De eerste boom, waar ze geen vruchten vanaf mochten plukken heette 'De boom van kennis van goed en kwaad'. En de tweede 'De boom des levens.' Nu, het was helemaal niet erg, dat ze van deze twee bomen geen vruchten mochten plukken. Er waren zoveel andere bomen waar ze de heerlijkste vruchten van mochten plukken en eten. Ze hadden de vruchten van deze twee bomen helemaal niet nodig. Nee, er was overvloed aan eten en drinken. En waarom dan van deze bomen vruchten plukken, wat niet mocht van God?

Adam en Eva, ze waren zo gelukkig!

Het verhaal gaat verder. Op een dag was Eva zonder dat Adam in de buurt was, druk aan het werk, vlakbij 'de boom van kennis van goed en kwaad'. Nu moeten jullie wel weten dat in die tijd in het paradijs waar Adam en Eva woonden, zij gewoon met dieren konden praten. Met honden en katten en ook met roofdieren, zoals de leeuw en de tijger. Deze roofdieren aten gewoon gras. Een pas geboren lammetje kon rustig spelen, vlak bij een sterke stoere leeuw. De leeuw deed hem geen kwaad, sloeg hem niet dood en at hem niet op. In het paradijs was de volmaakte vrede. Terwijl Eva druk bezig was, hoorde zij plotseling de stem van

een slang. Verbaasd luisterde zij. Niet omdat de slang tegen haar praatte, maar om wat deze slang tegen haar zei: 'Eva, weet jij wel waarom jij niet van deze heerlijke vruchten mag eten? Nee? Nu, ik weet het wel. Als jij een vrucht van deze boom eet, dan ben je gelijk aan God. Dan ben jij ook God. Jij weet nu niet wat verkeerde dingen zijn. Jij bent ook nog nooit in je leven boos of verdrietig geweest. Je weet niet eens wat honger en pijn is. Maar, als jij van deze heerlijke vrucht een hapje neemt, dan ben jij gelijk aan God. En dat wil God niet. Daarom heeft Hij het je verboden.'

En Eva? Zonder er goed bij na te denken wilde zij ook wel zo machtig zijn als God. Dat was toch leuk? En zij plukte een vrucht van 'de boom van kennis van goed en kwaad', nam een hap, en *Ik weet het wel en jij niet....*

Ik weet het wel en jij niet...

Direct bij het eerste hapje wist ze al: ‘Ik ben ongehoorzaam. Dit had ik nooit, nooit, nooit mogen doen. O, wat heb ik een spijt! En die goede Adam van mij, mijn man, hij weet niet wat verkeerde dingen zijn. En ik nu wel. Maar dat wil ik niet! Ik wil dat Adam gelijk aan mij is. Ook hij moet ongehoorzaam zijn aan God. Dat ga ik nu direct regelen.’

Ze plukte nog een lekkere vrucht van ‘de boom van kennis van goed en kwaad’ en zocht Adam op. Voor de eerste keer in haar leven zag ze dat Adam geen kleren aan had. Ook zij zelf was naakt, ontdekte ze. Nee, Adam en Eva hadden in het paradijs geen kleren aan. Maar ze schaamden zich niet voor elkaar. Ze wisten niet eens wat dat was, je voor elkaar schamen.

‘Lieve man, lieve Adam moet je eens kijken wat voor lekkere vrucht ik gevonden heb. Heerlijk. Proef eens.’

En Adam vroeg niet eens van welke boom deze vrucht afkomstig was. Hij at omdat Eva dat tegen hem zei. Hij vertrouwde haar toch! Hij wist op dat moment nog niet wat verkeerde dingen doen was. Maar bij de eerste hap ontdekte ook hij dat hij geen kleren aan had. Adam en Eva, ze waren allebei naakt. Nu wisten ze het verschil tussen goed en kwaad. Wisten ze ook dat ze naakt waren. Ze schaamden zich voor elkaar.

Diezelfde avond in het paradijs kwam God op bezoek bij Adam en Eva. ‘Adam, waar ben je? Waarom hebben jullie je voor Mij verstopt?’

‘God, wij zijn naakt. Wij hebben geen kleren aan.’

‘Wie heeft jullie laten weten dat jullie naakt zijn?’

‘Ja God, nadat wij van de vruchten van ‘de boom van kennis van goed en kwaad’ hadden gegeten, zagen wij dat we geen kleren aan hadden.’

‘Adam waarom heb jij van de vrucht van die boom gegeten?’

‘Omdat de vrouw, die ik van U gekregen heb, dat tegen mij zei. Het is haar schuld dat ik een hapje van die vrucht opgegeten heb.’

‘Eva, waarom heb jij van de vrucht van deze boom gegeten?’ vroeg God.

‘Omdat de slang dat tegen mij zei. Het is zijn schuld.’

Ja, lieve kleinkinderen van ons, zo gaat dat bijna altijd, de schuld aan iemand anders geven van wat je zelf fout gedaan hebt. Ook vandaag aan de dag gebeurt dat nog steeds. Bij kinderen en ook bij grote volwassen mensen. Als je iets verkeerd hebt gedaan, dan krijg je straf. Dat geldt voor kleine kinderen, maar ook voor volwassen mensen. Er zijn niet voor niets gevangenissen in ons land. Ook Adam en Eva verdienden straf. Ze waren ongehoorzaam geweest aan God. Hadden gedaan wat God hen verboden had.

Gelukkig staat in dit heel oude verhaal in de bijbel, dat God medelijden kreeg met Adam en Eva. Ze kregen wel straf. Ze mochten niet langer in het paradijs wonen en ze moesten in het vervolg zelfs heel hard werken om aan eten en drinken te komen. Ze mochten niet langer in het paradijs wonen. Maar de doodstraf, die ze verdiend hadden, kregen ze niet. Nee, die zou later Iemand anders krijgen. God beloofde toen al aan Adam en Eva dat Hij later de Messias

naar de wereld zou sturen, die de straf (de doodstraf) zou krijgen, die Adam en Eva hadden verdiend. Ook de doodstraf, bestemd voor alle mensen die op deze wereld verkeerde dingen gedaan hebben of nu nog steeds doen, zal de Messias krijgen.

Deze belofte van God, voor de eerste keer beloofd aan Adam en Eva, heet de Moederbelofte. *Staat in de bijbel in Genesis 3 : 15*

En weten jullie wie deze Messias is? Hoe hij heet? Dat is Jezus, die meer dan 2000 jaar geleden in Bethlehem geboren is. En elk jaar weer herdenken wij met Kerstmis de geboorte van Jezus. Je kunt ook zeggen dat wij op Eerste Kerstdag Jezus zijn verjaardag vieren.

Adam en Eva mochten niet langer in het paradijs wonen.

Lieve kleinkinderen, hieronder begint het eerste hoofdstuk uit de kinderbijbel 'De Hillige Histoarje' geschreven door Ulbe van Houten die ik in het Nederlands vertaald heb. Weten jullie het nog? Ja, speciaal voor jullie heb ik dat gedaan.

Hoofdstuk 1 - De boodschapper van de Koning - Lucas 1 : 5 t/m 80

Toen het Gods tijd was dat de Messias geboren zou worden, dat was in de tijd dat Herodes koning in Judea was, woonde er in een klein stadje in het berglandschap van Judea een priester die Zacharias heette. Hij was al een man op leeftijd. Zacharias en zijn vrouw Elisabeth waren heel lieve en serieuze mensen die trouw naar de wetten van Gods geboden leefden. Ze hadden, staat in de bijbel, God lief en dachten elke dag dat misschien wel deze dag de Messias geboren zou worden. God had dat immers zelf beloofd. En wat Hij belooft, dat doet hij. Daar geloofden ze in. Ja, dat wisten ze heel zeker.

Twee of drie keer in het jaar werd priester Zacharias opgeroepen om naar de tempel in Jeruzalem te gaan om daar een week lang te werken. Dat werken bestond vooral uit offers brengen aan de Here God. Weten jullie wel wat een offer brengen precies is? Nu, dan komt een hele familie in de tempel met een schaap of een koe die dan geslacht wordt. Het is dan een offerfeest, waar behalve bidden en God danken ook heel veel gegeten en gedronken wordt. Ja, een offer brengen is echt een feest van lekker eten en drinken. Maar, de lekkerste stukjes vlees worden op het altaar verbrand. Die worden aan God geofferd uit dankbaarheid voor alles wat men van God gekregen heeft. Arme mensen die geen koe of geit konden betalen offerden vaak een paar goedkope duiven.

In het kleine stadje waar Zacharias en Elisabeth woonden kende iedereen deze al wat oudere mensen. Men had veel respect voor hen. Als iemand de wetten van God in de praktijk bracht, dan waren het deze mensen wel. Nooit deed iemand tevergeefs een beroep op hen. Maar één ding konden de mensen om hen heen zich niet begrijpen. Waarom hadden deze mensen geen kinderen gekregen? Was dat een straf van God? Soms roddelden sommige mensen over Elisabeth en zeiden ze stiekem tegen elkaar dat Elisabeth in haar jeugd misschien wel een heel groot kwaad had gedaan en dat ze daarom van God geen kinderen had gekregen. Van dit geroddel over hen hadden Zacharias en zijn vrouw Elisabeth veel verdriet. Hoe erg dat verdriet was wisten maar heel weinig mensen. Nee, dat dit verdriet hen overkwam was niet omdat zij meer kwaad hadden gedaan dan andere mensen.

In de bijbel staat dat God hen dit 'kruis' liet dragen en God geeft aan de mensen geen rekenschap van Zijn daden. Toen Zacharias en Elisabeth pas getrouwd

waren baden ze veel om een zoon. Maar nu ze al zo oud waren geworden deden ze dat niet meer. Het zou immers geen zin meer hebben om nog langer om een zoon te bidden. Het kon nu immers niet meer. Elisabeth was al veel te oud om nog een baby te krijgen. Zacharias en Elisabeth hadden geaccepteerd dat ze geen kinderen zouden krijgen. Maar ze dienden God er niet minder om en hadden Hem ook niet minder lief.

Zacharias en Elisabeth

Op een dag, toen Zacharias weer in Jeruzalem was om in de tempel zijn werk te doen gebeurde er iets bijzonders: hij mocht het wierookoffer brengen op het gouden altaar dat in de tempel in het Heilige der Heiligen stond. Elk jaar met grote verzoendag werd er geloot wie het Heilige der Heiligen mocht binnengaan. Maar wie één keer dit offer had gebracht, mocht niet weer meeloten. Je mocht dat offer aan God maar één keer in je leven brengen en er waren genoeg priesters die hun leven lang nooit aan de beurt kwamen. Ook Zacharias, zo oud als hij was, had dit nog nooit gedaan en soms dacht hij dat dit niet voor hem weggelegd was. Nooit zou hij een zoon hebben zoals de andere priesters en nooit zou hij in het Heilige der Heiligen het grote offer op mogen dragen aan de Here God. Hij kon het dan bijna ook niet geloven toen zijn naam omgeroepen werd. Hij was aan de beurt! Met een blij en dankbaar hart liep hij door de hoge poort die toegang gaf tot het Heilige der Heiligen, naar het gouden altaar. Stil en bedeesd deed hij zijn heilig werk en met de blauwe wierookvlam ging zijn gebed omhoog. Het gebed voor zijn volk en ook om de komst van de beloofde Messias. Nog nooit had hij zo intens gebeden als op deze blijde dag. Terwijl Zacharias, klaar met zijn werk, nog één keer naar het gouden altaar keek dat hij

nooit weer zou zien, bestierf hij het bijna van schrik. Voor hem, in de schemerige kamer stond in blinkend witte kleren een engel. Hij kreeg en brok in de keel en zijn handen trilden.

‘O Here God’, dacht hij, ‘nu was ik zo blij en ik dacht dat U niet boos op mij zou zijn. Maar nu stuurt U een engel om mij te straffen voor mijn zonden.’ Het kwam niet in Zacharias op, dat de engel, die aan de rechterkant van het altaar stond (aan de genade kant volgens de priesters) ook wel eens een goede boodschap zou kunnen hebben. Nee, Zacharias wist op dat moment heel zeker dat hij door de engel gedood zou worden. Maar de engel begon heel vriendelijk tegen hem te praten. ‘Zacharias, wees niet bang, want jouw bidden is verhoord: Elisabeth, jouw vrouw zal in verwachting raken. Ja, ze zal een zoon krijgen en je moet hem de naam Johannes geven. Niet alleen Elisabeth en jij zullen heel erg blij met hem zijn, nee, heel veel mensen in Israël zullen later als hij volwassen is naar hem toegaan, naar hem luisteren, tot geloof komen en zich door hem laten dopen. Jouw zoon zal groot zijn voor de Here God. Hij zal geen wijn of sterke drank drinken. De Heilige Geest zal in hem zijn. Jouw zoon zal later aan alle mensen vertellen dat de door God beloofde Messias is gekomen.’

Jouw vrouw Elisabeth zal een zoon krijgen....

En Zacharias? De oude priester stond als aan de grond vastgenageld. Wat een mooie woorden. Hij liet het op zich inwerken. Wat klonk dit mooi. Elisabeth en hij zullen een zoon krijgen, die zelfs een Nazireeër Gods zal zijn. Een profeet, die aan alle mensen het grote nieuws van de komst van de Messias zal gaan vertellen. Elisabeth zal een zoon krijgen...

‘Zacharias, jij zult blij zijn,’ zei de engel... Wie zou nu niet blij zijn als hij zulke mooie woorden hoort! Maar dit kon natuurlijk niet. Dit was onmogelijk!

Elisabeth was veel te oud om nu nog een baby te krijgen. Blij zijn? Nee,

Zacharias kon het blijde nieuws niet geloven. Tegen de engel zei hij dan ook:

‘Hoe kan ik nu weten dat het waar is wat u tegen mij zegt? Ik ben een oude man en ook mijn vrouw is ook al op leeftijd. Dit kan immers niet waar zijn!’ Waarop

de engel antwoordde: ‘Mijn naam is Gabriël, ik ben de engel die altijd dichtbij

God is. En nu heeft God mij naar jou gestuurd om je dit goede nieuws te

vertellen. Maar jij Zacharias, jij gelooft niet wat ik jou van God moest zeggen.

Daarom zul je niet meer kunnen praten tot de dag dat de baby geboren is.’

Toen Zacharias weer om zich heen durfde kijken was de engel verdwenen. Het

gouden altaar stond er nog, net zoals eerder. De walm van de wierook hing nog

in het vertrek. De zeven kleine lampen brandden. Maar het was net alsof

Zacharias nog steeds de stem van de engel hoorde en hij het hemels licht nog

steeds zag. Maar nu twijfelde hij niet meer. Nee, Elisabeth en hij zouden samen

een zoon krijgen die de heraut van de Messias zou zijn, van de komende koning

in Israël. Hoe kon het toch dat hij niet direct deze blijde boodschap van de engel

geloofd had? En hij was nog wel een priester...

Buiten op het plein stonden veel mensen te wachten tot Zacharias weer naar

buiten zou komen. Nadat een priester in het Heilige de Heiligen een offer aan

God had gebracht ging hij altijd het volk zegenen. Wat duurde het vandaag toch

lang voordat de priester weer naar buiten kwam. Veel mensen werden ongerust.

Zou de priester daarbinnen iets ergs zijn overkomen? Een zondig mens zo dicht

bij die strenge en machtige God. Kon dat wel ooit goed gaan? Eindelijk ging de

deur open en liep Zacharias naar het podium. Even later toen hij vanaf het

podium al die mensen op het plein zag staan gingen zijn armen omhoog en wilde

hij de zegenbede van God uitspreken. Zijn mond ging open, maar er kwam geen

geluid. Zacharias voelde dat hij niet meer kon praten. Met een hoogrode kleur

liet hij zijn armen zakken. Hij wees naar zijn mond. Het teken waarom

Zacharias gevraagd had was hem gegeven. Een teken dat ook tegelijkertijd zijn

straf was. Rechttop en met een blijde glimlach op zijn gezicht liep Zacharias

tussen de mensen door. De mensen lieten hem gaan. Ze vroegen hem niets, maar

ze begrepen wel dat er tijdens het offeren in het Heilige der Heiligen iets met Zacharias gebeurd was. Dit was niet niks. Gezond was hij het Heilige der Heiligen binnengegaan en stom kwam hij weer tevoorschijn. Hij kon geen woord meer zeggen. Nee, het was niet gemakkelijk om een priester van zo'n machtige God te zijn. En dan Zacharias zijn gezicht. Dat hij nu zo blij keek, dat was nog het meest wonderbaarlijke. Onbegrijpelijk.

Zijn mond ging open, maar er kwam geen geluid.

Toen de week voorbij was dat Zacharias in de tempel moest werken, liep hij zo snel hij kon naar huis. Ja, hij wilde zijn vrouw Elisabeth alles vertellen. Jammer dat hij dat nu niet met zijn mond kon doen. En zou ze het geloven? Hij was geen engel in blinkend witte kleren. Maar toen hij op een houten tafeltje met donkere bijenwas erop het hele verhaal opgeschreven had, lachte Elisabeth blij. Ze geloofde alles. Zij vroeg niet: 'Hoe kan dit nu?' Zij zei niet: 'Ik ben al veel te oud om kinderen te krijgen.' Nee, Elisabeth wist dat God wonderen kon doen. Zij twijfelde geen moment. Maar daarom was alles wel groot, vreemd en heel wonderbaarlijk. Elisabeth voelde dat zij zich moest voorbereiden op alles wat er zou gaan gebeuren. Vijf maanden lang hadden Zacharias en Elisabeth geen contact met hun burens, familie of vrienden. Dit geheim was te groot, te heerlijk om er nu al met iemand over te praten. Als het zo ver was dan zouden de mensen het wel zien. Gedurende deze blijde weken ging er geen dag voorbij dat Elisabeth God niet dankte. Hij had ervoor gezorgd dat de mensen haar niet langer zouden verachten omdat ze geen kinderen had gekregen.

Zes maanden nadat de engel Gabriël bij Zacharias was geweest, kwam hij weer vanuit de hemel naar de aarde. Nadat hij aan Zacharias de geboorte van de

heraut aangekondigd had, ging hij nu de geboorte van de Koning zelf aankondigen. Deze keer ging hij niet naar Jeruzalem, niet naar de tempel. De engel Gabriël ging naar Galilea. Naar het ‘Galilea van de heidenen’, zoals de Farizeeërs deze provincie verachtelijk noemden. Daar in het kleine stadje Nazareth ging hij naar een heel gewoon meisje dat Maria heette en dat verloofd was met een timmerman. En dit meisje Maria, ja zo groot en onbegrijpelijk zijn de wegen van God, dit jonge meisje zou de moeder worden van de beloofde Messias.

Toen Maria de engel Gabriël bij de deur van haar huis zag aankomen, schrok zij niet zo erg als Zacharias dat gedaan had. Nee, zij dacht niet als eerste aan straf en oordeel. Natuurlijk keek ze wel heel vreemd op toen ze de engel zag. De engel zei: ‘Ik groet je, Maria. God heeft jou uitgekozen.’

‘Uitgekozen?’ vroeg Maria, nu toch wel een beetje geschrokken. ‘Uitgekozen, waarvoor?’ Toen zei de engel tegen Maria: ‘Je hoeft niet bang te zijn Maria, God zal altijd bij jou zijn. Ja, God heeft jou uitgekozen voor iets heel moois. Jij zult een baby krijgen. Een jongetje. Jij moet hem de naam Jezus geven. Jouw zoon zal een groot man worden en de Zoon van de Allerhoogste genoemd worden. En God de Heer zal hem de troon van zijn vader David geven. Tot in eeuwigheid zal hij koning zijn over het volk van Jacob en aan zijn koningschap zal geen einde komen.’

Gegroet Maria, wees niet bang...

Stil stond Maria daar. Diep in gedachten. Ze begreep dat vanaf nu alles anders zou zijn. Zij zou moeder worden en haar kind zou tegelijkertijd ook de zoon van God zijn. Het was te groot om te begrijpen. Zoiets als dit kun je alleen maar geloven. Maar er was één ding dat ze nu wel moest vragen want ze was nog niet met Jozef getrouwd. Heel timide en met grote eerbied vroeg ze: ‘Hoe kan ik nu een baby krijgen, nu ik nog niet getrouwd ben? Hoe kan ik nu zwanger worden?’ De engel antwoordde: ‘De Heilige Geest zal bij je komen. En door de kracht van de allerhoogste God zal je zwanger worden. Daarom zal jouw kind bij God horen en zal hij Zoon van God genoemd worden. En zie, ook jouw oude nicht Elisabeth is in verwachting. Laat dat een teken voor jou zijn dat alles wat ik je verteld heb ook echt zal gebeuren. Voor God is niets onmogelijk.’

Maria boog haar hoofd en zacht sprak ze de woorden: ‘Ik wil God dienen. Laat er met mij gebeuren, wat u gezegd hebt.’ Toen zag ze de engel de kamer uitgaan en bleef ze alleen achter. De hele dag, terwijl ze stilletjes haar gang ging, moest ze steeds maar weer denken aan wat de engel tegen haar gezegd had. Zo onbegrijpelijk en tegelijkertijd wat haar te wachten stond ook zo heerlijk. Haar kleine baby, haar zoon zou ook de Zoon van God zijn. Haar kind en tegelijk ook haar Heer. Ineens besepte ze dat het niet alleen vreugde zou zijn. Zouden de mensen haar geloven wanneer ze vertelde dat haar baby de Zoon van God zou zijn? Zouden de mensen niet veel eerder denken dat zij haar verloofde Jozef had bedrogen? Dat ze het bed had gedeeld met een andere man? En nu ze er verder over nadacht besepte ze ineens dat ze dit nooit aan een ander zou kunnen vertellen. Dit geheim was te teer, ja te heilig om het aan iemand anders te vertellen. Dan moesten de mensen maar over haar gaan roddelen. Dat zou ze voor haar baby over hebben. En haar verloofde Jozef? Jozef met wie ze binnenkort zou trouwen... Nee, zelfs tegen hem zou ze dit geheim niet kunnen zeggen. Dit was iets tussen God en haar, te diep voor mensenwoorden. Dit was wel heel, heel moeilijk. Zij hield van Jozef en Jozef hield van haar. Maar wat zou hij wel niet denken, als hij te weten zou komen dat zij in verwachting was, nog voordat ze getrouwd waren? Maar één ding wist ze zeker. Jozef zou haar niet ten schande maken en haar niet naar de rechtbank brengen. Nee, daar kende ze Jozef te goed voor. Maar zou God ook niet zijn engel naar Jozef kunnen sturen, die hem dan alles zou uitleggen? Ja, daar ging ze om bidden. In ieder geval moest ze nu alles accepteren, het overgeven en erop vertrouwen dat wat dit groot geheim betreft, God alles ten goede zou doen keren. En dan: Had de engel niet gezegd dat haar oude nicht Elisabeth ook in verwachting was? Nu, dan moest ze daar naar toe. Misschien was haar nicht wel de enige vrouw die

haar zou begrijpen en die met haar over de komende baby zou kunnen praten. Dan zou er tenminste één persoon zijn die haar zou begrijpen en haar ‘verhaal’ zou geloven. Ja, God wist wel hoe zwaar dit geheim Maria op de maag lag. En Hij zelf zorgde er voor dat Maria een vertrouwenspersoon in haar nicht Elisabeth zou krijgen.

Al een dag later nam Maria afscheid van haar huisgenoten en van haar verloofde Jozef en ging ze op weg naar het bergland van de provincie Judea, naar de stad waar Zacharias en Elisabeth woonden. Toen zij na een lange reis op de deur van het kleine huis van Zacharias en Elisabeth aanklopte, wist Maria nog niet wat ze zou moeten zeggen. Maar toen Zacharias de deur opende en Maria even later op haar nicht toeliep, zag ze dat ze niets meer behoefde te zeggen. Nee, de oude vrouw Elisabeth straalde van geluk. Bij het zien van Maria voelde Elisabeth haar baby in haar buik bewegen. Elisabeth riep luid: ‘Gezegend ben jij Maria, meer dan alle andere vrouwen op deze wereld. Ook de baby die je krijgt zal gezegend zijn. Wat overkomt mij nu de moeder van mijn Heer bij mij op bezoek komt?’

De moeder van mijn Heer komt bij mij op bezoek

Maria werd er stil van. Elisabeth wist alles al. Ze hoefde zelf niets meer uit te leggen. En ineens viel alle vermoeidheid van haar af. De vermoeidheid van de lange reis, de zorg om Jozef, alle angst voor wat de mensen over haar zouden zeggen. Een grote blijdschap voelde zij van binnen in zich. Nu kon ze niet langer haar mond dichthouden. Als vanzelf kwamen de woorden over haar lippen. Zij zong een loflied ter ere van God, die grote dingen aan haar gedaan had. Die Zijn belofte aan het volk Israël nu waar ging maken. De reeds heel veel eeuwen geleden beloofde Messias zou nu geboren worden.

Drie maanden lang bleef Maria logeren bij Zacharias en Elisabeth. Toen moest ze weer terug naar huis, want de baby van Elisabeth zou geboren worden. Terug in Nazareth kon het natuurlijk geen geheim blijven dat Maria in verwachting was. Er werd flink geroddeld. Ook Jozef kreeg op deze manier te horen dat zijn verloofde zwanger teruggekomen was uit het bergland van Judea. En toen bleek hoe groot en diep zijn liefde voor Maria was. In plaats dat hij ruzie ging maken en Maria ter verantwoording riep, was hij van plan om stiekem naar een andere stad weg te gaan en om zo alle schuld op zich te nemen. Dan zouden de mensen over hem gaan roddelen in plaats van over Maria. Maar op een nacht, nog voordat hij was weggegaan, verscheen hem een engel in een droom die tegen hem zei dat hij met Maria moest gaan trouwen omdat zij hem niet ontrouw was geweest. Ook vertelde de engel aan Jozef dat Maria moeder zou worden van Gods eigen Zoon. Jozef geloofde wat de engel hem in een droom vertelde.

Een engel verscheen Jozef in een droom.

Kort daarna trouwden Jozef en Maria. Nu was alles weer goed tussen hen beiden. Samen deelden ze de vreugde over de baby die zou komen en ook droegen ze samen de smaad van de mensen.

Ook het nieuws dat de oude mensen Zacharias en Elisabeth nog een baby hadden gekregen vloog als lopend een vuurtje over het bergland van Judea. In alle dorpen en steden spraken de mensen hierover. Deze baby moest wel een heel bijzonder kind zijn. Ja, zonder twijfel zou dit jongetje later een groot profeet worden. Dat kon niet anders. Had zijn vader in de tempel bij het reukofferaltaar niet een bijzonder gezicht gezien? En was hij toen niet zo geschrokken, dat hij zelfs niet meer kon praten! Nu moeten jullie weten dat elke baby in Israël, een jongetje dan, op de achtste dag van zijn leven besneden moest worden. Dat is een kleine operatie, die de vader met een mes moest doen. De hele familie was daar dan getuige van. Men maakte daar een groot familiefeest van. Ook voor deze baby van Zacharias en Elisabeth was de hele familie en ook veel vrienden en bekenden op bezoek gekomen. O, wat was iedereen blij met en ook voor deze oude mensen. Ze gunden het hen zo. Toch nog vader en moeder worden terwijl ze al zo oud waren. Een wonder!

Sommigen van de aanwezigen schaamden zich een beetje, om reden dat ze vroeger stiekem Elisabeth vals beschuldigd hadden. Ja, er moest toch een reden geweest zijn, waarom Elisabeth nooit zwanger werd... Ook zou de baby op deze achtste dag een naam krijgen. Natuurlijk, iedereen wist al wel hoe de baby zou gaan heten. Zacharias natuurlijk, naar zijn vader. Maar toen iemand dat tegen Elisabeth zei, schudde deze oude vrouw haar hoofd.

Een wonder!

‘Nee,’ zei ze, ‘de baby moet Johannes heten.’

Nu, dan was er wel een steekje los, aan zo’n oude vrouw. De naam Johannes kwam immers in de hele familie niet voor. En moest je haar zien kijken. Ze glimlachte erbij, terwijl ze nog een keer zei: ‘Johannes moet ons kind heten, want de Heer is genadig.’

‘Ja, dat weten we wel,’ zei één van de vrouwen.

‘We gaan het zelf wel aan Zacharias vragen. Wedden dat hij zijn eigen naamaan zijn zoon wil geven?’

En allemaal stonden ze even later om de oude man heen. Zacharias pakte zijn schrijftafeltje en het stokje waarmee hij in de bijenwas schreef. Nu kwam het en heel nieuwsgierig keken een paar vrouwen over de schouder van Zacharias mee. Wat schreef hij?

‘Johannes is zijn naam.’

De mensen keken elkaar verbaasd aan. Maar nog voordat ze bezwaar konden maken, sprong Zacharias overeind. Het schrijftafeltje viel uit zijn handen op de grond. Niet erg, want alle mensen hoorden Zacharias schreeuwen: ‘Wis en waarachtig! Hoe zou onze zoon anders heten dan Johannes? De engel heeft het immers zelf tegen mij gezegd!’

Ja, Zacharias kon plotseling weer praten. Als een profeet, wij zouden nu zeggen als een dominee, begon hij God te loven en te prijzen. Iedereen luisterde verbaasd hoe hij vertelde over God, die grote dingen ging doen. En over zijn zoon Johannes, die daarvan zou mogen getuigen, als hij volwassen zou zijn. Ja, Johannes zou aan alle mensen mogen vertellen, dat de Messias op deze wereld was gekomen om de mensen te redden en te bevrijden van hun vijanden. Johannes zal een profeet van de allerhoogste God zijn, die de weg klaar gaat maken voor de Messias. God houdt zoveel van de mensen, dat Hij het hemelse licht, de Messias, naar de mensen zal sturen.

Die avond, toen alle gasten weer vertrokken waren en het weer stil was geworden in het priesterhuis, dankten Zacharias en zijn vrouw Elisabeth de Here God voor alles wat zij gekregen hadden. Ze vergaten ook niet om te bidden voor dat andere kind, dat komen zou: De zoon van Maria, die tegelijkertijd de Zoon van God was.

Hoofdstuk 2 - Het kind van Bethlehem - Lukas 2 : 1 – 20

Lieve kleinkinderen,

Dit is het bijbelverhaal van de geboorte van Jezus, het kind van Bethlehem. Elk jaar weer vieren wij met Kerstmis zijn verjaardag. Al meer dan tweeduizend keer. Is dat niet geweldig !!!

Toen ik lang geleden naar de lagere school ging, de basisschool van nu, moesten wij in de laatste weken voor de kerstdagen een heel hoofdstuk uit de bijbel uit het hoofd leren. Dat hoofdstuk was Lucas 2. Wie het voor de klas kon opzeggen kreeg van de meester een mooie plaat. Daar waren wij heel blij mee.

De eerste regels die wij uit Lucas 2 leerden waren:

- 1. En het geschiedde in die dagen dat er een bevel uitging vanwege keizer Augustus, dat de het gehele rijk moest worden ingeschreven.*
- 2. Deze inschrijving had voor het eerst plaats, toen Quirinius het bewind over Syrië voerde.*
- 3. En zij gingen allen op reis om zich te laten inschrijven, ieder naar zijn eigen stad.*
- 4. Ook Jozef trok op van Galiléa, uit de stad Nazareth, naar Judea, naar de stad van David, die Bethlehem heet, omdat hij uit het huis en geslacht van David was,*
- 5. om zich te laten inschrijven met Maria, zijn ondertrouwde vrouw, welke zwanger was.*
- 6. En het geschiedde, toen zij daar waren, dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zou,*
- 7. en zij baarde haar eerstgeboren zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem in een kribbe, omdat er voor hen geen plaats was in de herberg.*

En nu ga ik verder met het vertellen uit de kinderbijbel 'De Hillige Histoarje', het tweede hoofdstuk – de geboorte van Jezus.

In het stadje Nazareth, helemaal in het noorden van het land Palestina, woonden Jozef en Maria. Geen dag, geen uur ging voorbij of Maria moest denken aan het wonder dat zij in verwachting was van een kind van God Zelf. Zo vol was zij van dit alles dat zij niet eens merkte dat de mensen om haar heen over haar aan het roddelen waren. Nee, Maria zat vol met vragen waar ze geen antwoord op wist. Ze woonden hier in Nazareth en haar man Jozef had hier zijn werk. Maar soms dacht ze dat ze zouden moeten verhuizen naar Bethlehem. In de synagoge, wij zeggen van de kerk, daar leerden de Farizeeërs en de Schriftgeleerden (de dominees en priesters van nu) dat de Messias in Bethlehem geboren zou worden. Ja, dat stond heel duidelijk in het oude bijbelboek Micha. En dat was ook logisch. De grote Zoon van koning David, de Messias, zou natuurlijk in dezelfde stad geboren moeten worden, daar waar vroeger de jonge David ook geboren was. David, die als schaapherder met zijn schapen over de heuvels dwaalde en 's avonds water dronk uit de waterbron bij de poort. De mensen zeiden dat Bethlehem een mooie stad moest zijn. Een groene oase in de wildernis van kale rotsen. Eigenlijk zou het heel normaal zijn wanneer ze naar Bethlehem zouden moeten verhuizen. Jozef en Maria kwamen allebei uit het geslacht van koning David. Maar zij waren de arme tak van de familie. Jozef zijn familie in Bethlehem was ook nog in het bezit van één of ander huis en een klein stukje grond waar Jozef ook nog zijn rechten op zou kunnen laten gelden. Maar dat stukje grond had weinig te betekenen. Rijk zou Jozef er in ieder geval niet van worden. Ze hadden er wel over gesproken om naar Bethlehem te verhuizen, maar de engel had hier niets over gezegd. En als het van God moest, dan had de engel het wel gezegd.

Op een zekere dag was het plotseling geen vraag meer van ja of nee of ze naar Bethlehem moesten gaan. Er was in Rome door keizer Augustus een bevel gegeven dat alle inwoners van zijn groot rijk zich moesten laten inschrijven. Ook moest iedereen opgeven hoeveel geld, huizen, land en slaven hij had. Zelfs bezit waar men niet vrij over kon beschikken, omdat het van de hele familie was, moest opgegeven worden. En dat kon alleen maar op de plek zelf waar het familiebezit lag. Dat betekende dat Jozef en Maria naar Bethlehem moesten gaan. Toen ze dit bevel van de keizer hoorden moesten Jozef en Maria even

glimlachen. Dat God deze trotse keizer Augustus gebruikte om de voorspelling van de profeet Micha te laten uitkomen. Hij had het eens moeten weten, deze 'goddelijke' keizer, zoals hij zich liet noemen. Ja, zijn 'goddelijke' beeltenis stond zelfs op alle geldstukken!

Zo snel ze konden maakten Jozef en Maria alles klaar voor de grote reis naar Bethlehem. Jozef regelde het met zijn werk. Ook kocht hij een ezel. En Maria pakte van alles in: eten voor onderweg, kleren voor Jozef en haarzelf en doeken voor de baby wanneer die geboren zou zijn. Er moest veel mee want ze wisten niet eens of ze wel weer terug in Nazareth zouden komen. Misschien moesten ze

van God wel in Bethlehem blijven wonen. Galilea of Judea, Nazareth of Bethlehem, het maakte Jozef en Maria niets uit. Hun woonplaats zou in het vervolg zijn waar hun baby, Gods Zoon zou moeten wonen.

Andere jaren wanneer ze in een grote optocht van veel blijde mensen naar Jeruzalem gingen om daar in de tempel een feest te vieren, dan waren ze toch gauw drie of vier dagen onderweg. En nu moesten Jozef en Maria zelfs verder reizen. Gelukkig hadden ze de tijd aan zichzelf. Ze maakten geen lange dagen. 's Middags als de zon hoog aan de hemel brandde namen ze een lange middagpauze. En zo kwamen ze na een lange reis in Bethlehem aan en vonden ze onderdak in een gastvrij huis. Zo gauw als het kon lieten ze zich inschrijven: Jozef, timmerman in Nazareth en Maria, voor de wet zijn vrouw. Daarna was het wachten op het wonder dat zou gaan gebeuren. Dit logeren van Jozef en Maria bij vreemde mensen in een vreemd huis duurde niet zo lang. Nee, Jozef en Maria moesten een eigen plekje zoeken waar de baby geboren zou kunnen worden. Dat viel niet mee. Er waren in Bethlehem niet veel huizen met meer dan één kamer en de herberg was al helemaal geen geschikte plek om een baby te krijgen. Nee, in die grote ruimte waar reizigers langs de muren sliepen, terwijl de kamelen in het midden stonden, kwam soms midden in de nacht een nieuwe karavaan aan met veel kamelen, die dan ook in die herberg een onderkomen zochten. Zo kwam het dat Jozef en Maria tenslotte nog blij en dankbaar waren dat ze een eind buiten de stad een plekje in een stal konden krijgen. Ja, een stal, het nachtverblijf van de schapen. De schaapherders vonden het wel goed. Gedurende deze zwoele zomernachten bleven de schapen toch buiten. En in de stal was ruimte genoeg en niemand zou hen daar storen. Dat, als zij het niet erg vonden? Een schapenstal... Natuurlijk namen Jozef en Maria het aanbod van de schaapherders dankbaar aan. Zij vroegen niet om weelde, niet voor zichzelf en ook niet voor hun baby die elk moment geboren zou worden. En in de stal was een krib, een voerbak voor de schapen die mooi als wieg dienst kon doen. Diezelfde dag nog gingen ze de stad uit, door de poort dwars over het veld naar de koele grot waar de schapen ook bij slecht weer onderdak vonden. Daar maakten Jozef en Maria alles klaar voor de geboorte van de baby, want de dagen waren 'vol', zoals de engel tegen Maria gezegd had. Toen de avond kwam en het donker werd was alles klaar. Volgens Maria zou het niet lang meer duren.

Diezelfde nacht toen Jozef en Maria samen in de stal waren is het grote wonder gebeurd. Maria kreeg haar eerste zoon die tegelijkertijd ook de Zoon van God was. Met tranen in haar ogen, tranen van grote blijdschap keek ze naar haar baby. Dat dit jongetje nu de Koning, de Messias was waar zo lang naar uitgekeken was. Deze kleine baby die net zoals alle andere pas geboren baby's zijn geluid liet horen. Dat hilde. Maria haar kindje dat nu zo vertrouwelijk met zijn hoofdje in de kromming van haar blote arm lag. Maria geloofde in dit wonder met heel haar hart en tegelijkertijd was het zo onbegrijpelijk.

In de stal van Bethlehem

‘Mijn kind,’ zei ze zachtjes. Dat hebben alle moeders gezegd die hun eerste baby kregen. Dat is van alle tijden en in duizenden talen gezegd. Maar Maria zei ook: ‘En mijn God’.

Dit laatste zinnetje ‘En mijn God’ mocht door de eeuwen heen maar één moeder van haar eigen kind zeggen. Alleen Maria. Jozef stond erbij. Verbaasd en met grote ogen keek hij toe. Hij zag hoe Maria de baby hielp, het in doeken wikkelde en in een krib neerlegde. Ja, in de voerbak van de schapen. Jozef begreep niet hoe het kwam dat hij zo wonderbaarlijk blij was met deze baby terwijl hij zelf niet eens de vader was. Kwam dat alleen maar omdat hij zo veel van Maria hield? Of was het omdat ook Jozef geloofde dat deze zoon van Maria ook zijn God en Heer was? Toen boog hij zijn hoofd en dankte God dat die hem uitgekozen had om de man van Maria te zijn en dat hij als een vader voor dit heilig kind zou mogen zorgen. Moe, blij en dankbaar gingen Jozef en Maria slapen. Als gevolg van alle emoties konden ze de slaap niet goed te pakken krijgen. Naast hen, in een stenen krib, in die vreemde koningswieg, sliep de kleine Jezus....Buiten in het open veld, hielden herders de nachtwacht over hun kudde schapen. Stil zaten ze bij elkaar, moe en slaperig na de lange, hete zomerdag. Zo nu en dan zei iemand iets: over hun werk, over de schapen, over hun vrouwen en kinderen thuis. En soms dachten ze: ‘Hoe zou het met die beide jonge mensen zijn in onze stal?Opeens schrokken ze overeind. Vlak naast hen was daar een wonderbaarlijk licht. Witter als zopas de maan en veel blinkender dan de zon overdag hoog aan de hemel. Ja, het licht van God omstraalde hen. En midden in dat licht stond een man.... Maar dit kon geen mens zijn. Zulke lichte en blinkende kleren als deze persoon aan had was niet van deze wereld. Het moest een engel zijn, een boodschapper vanuit de hemel. Bang sloegen ze hun handen voor de ogen. Deze heilige engel kwam hen het oordeel aanzeggen! Het oordeel over al het kwaad dat zij gedaan hadden, vooral in hun jonge jaren. Dit was hun laatste uur. Ze zouden nu allemaal moeten sterven. Al dieper bogen ze hun hoofden. En daar begon de engel te praten, speciaal tegen hen. Tot hun grote verwondering was zijn stem helemaal niet boos. Nee, hij sprak tegen hen,

zoals een man tegen zijn vriend spreekt.

‘Wees niet bang! Ik kom jullie goed nieuws brengen. Vannacht is in Bethlehem de redder geboren, Christus de Heer. Hij is de Messias. Dit zal voor jullie het teken zijn: jullie zullen een pasgeboren kind vinden dat in een doek is gewikkeld en in een voerbak ligt.’

Deze woorden van de engel waren nog niet eens goed tot de herders doorgedrongen of daar ging de hemel open en duizenden engelen daalden op de aarde neer terwijl ze zongen: ‘Eer aan God in de hoogste hemel en vrede op aarde voor de mensen van wie God houdt.’ Nog nooit eerder hadden de herders zulk mooi zingen gehoord. Dit was zingen rechtstreeks vanuit de hemel en daar kon geen levietenkoor in de tempel tegenop.

Ik kom jullie goed nieuws brengen

Toen de engelen weer teruggingen naar de hemel en tussen de sterren niet meer te zien waren, zaten de schaapherders niet begrijpend wat er was gebeurd, voor zich uit te staren. Niemand zei iets. De wereld om hen heen zag er na dit hemels licht vreemd en donker uit. Een geluksgevoel doorstroomde hen. De lang beloofde Messias was geboren, de Koning waar eeuwen lang om gebeden was. God had eindelijk zijn beloften waargemaakt. Hij was de mensen niet vergeten. Dat de engel nu juist aan hen, de arme schaapherders van Bethlehem, deze blijde boodschap gebracht had en niet aan de priesters en profeten, niet aan koning Herodes en zijn raadsheren, dat was een heerlijk wonder. Waren zij in hun armoedige kleren dan de mensen van wie God hield? Dat moest wel zo zijn. Diep in hun harten voelden zij nu al iets van de vrede op aarde waar de engelen van hadden gezongen.

‘Kom laten we naar Bethlehem gaan!’ zei één van de herders. ‘Laten we met eigen ogen gaan zien wat de engel ons verteld heeft.’ Nog nooit eerder hadden ze hun kudde schapen in de steek gelaten en al helemaal niet ‘s nachts. Veel te gevaarlijk. Maar wie uitgenodigd zijn om op bezoek te gaan naar ‘Gods kleine gevaarlijk. Maar wie uitgenodigd zijn om op bezoek te gaan naar ‘Gods kleine Lam’, kunnen zich niet druk maken om een kudde schapen. De herders gingen

zo vlug ze konden richting Bethlehem. Als ze de baby nu maar zouden kunnen vinden... 'In en doek gewikkeld en liggende in een krib.' Maar alle baby's werden in doeken gewikkeld en een krib, een voerbak voor de dieren, was in elk huis. Als de engel nu wat duidelijker was geweest, als hij een straatnaam genoemd zou hebben? En toen ineens wisten ze het. Dat ze daar niet dadelijk aan gedacht hadden. Natuurlijk, de baby was in hun eigen stal geboren. De kleine prins lag in de voerbak van hun eigen schapen. Die beide jonge mensen, die vrouw die hoogzwanger was. God zelf had ervoor gezorgd dat zij hun grot, hun schapenstal aangeboden hadden. En nog vlugger liepen ze, blij dat ze niet naar een deftig huis of zelfs naar het paleis van de koning hoefden te gaan. Het was al erg genoeg dat zij midden in de nacht die mensen wakker moesten maken. Als het nu ook nog deftige voorname mensen waren geweest! Want ook al hadden ze nu engelen horen zingen, daarom voel je je nog niet direct thuis bij rijke en voorname mensen. Hoewel, het was wel anders dan normaal: ze waren onderweg naar een kleine koning. En zonder er erg in te hebben streken ze hun kleren een beetje glad en haalden hun vingers door hun verwarde haarbossen. Bij hun schapenstal aangekomen klopten ze zachtjes op de deur. Jozef, die de deur opendeed en de herders zag staan, schrok erg. 'De herders,' stamelde hij. 'Moeten wij hier weg? Moeten we plaats maken voor de schapen?' Maar de herders hoorden hem nauwelijks. Ze stonden al bij de kribbe. Dit was dus het kind waar de engelen van gezongen hadden. Het was precies zoals de engel had gezegd. Een jongetje, witte doeken en een voerbak die als wieg dienst deed.

Dit was dus het kind, waar de engelen van gesproken hadden.

Dit was dus het kind, waar de engelen van gesproken hadden. Maar dan was deze baby de Messias naar wiens komst zo veel eeuwen lang uitgekeken was. En al dieper bogen ze hun hoofden over het kind in de kribbe. Hun ogen schitterden

van blijdschap. Dat zij, arme herders, nu als eerste mensen in Israël deze baby mochten zien. Dat was wel een bijzonder groot wonder. Ze begonnen te vertellen met Jozef en Maria als aandachtige luisteraars. Over de engel die plotseling in een groot licht bij hen stond. Hoe bang ze waren geweest. Dat de engel hun vertelde over de geboorte van de Messias en dat daarna duizenden engelen uit de hemel kwamen en van vrede op deze wereld zongen. Zo mooi, zo mooi....

Jozef stond stil te luisteren en Maria? Geen woord ontkwam haar. Alles wat de herders vertelden bewaarde ze diep in haar hart. Het ging immers over haar zoon en als ze een goede moeder voor haar baby wilde zijn, dan moest ze alles over hem weten. Dat de engel aan deze schaapherders van Bethlehem deze blijde boodschap van de geboorte van haar baby vertelde, ja aan deze ruige, arme mannen die misschien niet eens konden lezen en schrijven. Ja, dat was wel heel bijzonder. Zelf had Maria tijdens haar zwangerschap altijd gedacht dat haar baby in de eerste plaats bij heel belangrijke mensen zou komen te wonen, want later zou hij koning worden en in een groot paleis wonen. Ja, God zou haar zoon de troon van koning David geven. Maar nu ze deze armoedig geklede mannen zag, beseftte ze ineens dat haar kindje niet alleen voor de rijken, de vorsten en de priesters, voor de machtige mensen op deze wereld was gekomen, maar dat Hij er ook zou zijn voor de armen en voor de mensen die bij niemand in tel waren. En in een ver visioen, als in een droom zag Maria haar zoon Jezus door de dorpen en steden van Israël gaan, een profeet en leraar en om Hem heen een heel grote en blijde schare mensen die zouden geloven dat Hij de Messias was. Zou de toekomst van haar kind eruit zien als een streng en machtig koning voor de heidenen en tegelijkertijd voor het volk Israël een Redder en een Profeet? Maria wist het niet – God alleen wist het. Toen de herders alles verteld hadden wat ze gehoord en gezien hadden gingen ze terug naar hun kudde schapen. In de deur van de stal keek Jozef hen na. Nog lang hoorde hij hun blijde stemmen, hun lovende woorden. De herders eerden God en dankten Hem voor alles wat ze gezien en gehoord hadden. Alles was precies zoals de engel gezegd had.

Hoofdstuk 3 - Onder de wet. Leven naar Gods geboden - Lucas 2 : 21 – 39

Lieve kleinkinderen voordat ik voor jullie dit hoofdstuk 3 uit de kinderbijbel 'De Hillige Histoarje' vanuit het Fries in het Nederlands ga vertellen (vertalen), wil ik, moet ik jullie eerst iets vertellen. Anders begrijpen jullie het niet. Dit verhaal van 'Onder de wet - leven naar Gods geboden' staat in de bijbel ook in Lucas 2. Maar dit verhaal is lang niet zo bekend als de geboorte van Jezus en het verhaal van de herders en het verhaal van de wijzen uit het oosten. Als jullie nu dit hoofdstuk eerst niet gaan lezen vind ik dat ook goed. Ja, dit hoofdstuk is niet zo spannend als de andere verhalen die over de geboorte van Jezus gaan. Wisten

jullie wel dat Jezus tot het volk van de Joden behoorde? Ja, hij was van geboorte een Jood. En dan moet ik jullie ook vertellen dat het Joodse volk één van de oudste volken in de hele wereld is. Het Nederlandse volk is lang zo oud niet. Nee, wij Nederlanders bestaan nog maar een paar honderd jaar. Het Joodse volk bestaat al duizenden jaren. Ze zijn niet uit te roeien, terwijl ze heel veel vijanden hebben. Er zijn altijd mensen geweest die alle Joden wilden vermoorden. Dat was eeuwen en eeuwen geleden al zo en nu nog. Denk alleen maar aan Hitler, die tijdens de Tweede Wereldoorlog ook alle Joden wilde vermoorden.

Waarom lukte dat vroeger niet en nu nog steeds niet? (En nooit niet?)

Een vraag waarop de Joodse rabbi's (dominees) het volgende antwoord geven. God die de wereld, de zon, de maan en de sterren gemaakt heeft, heeft

duizenden jaren geleden met aartsvader Abraham een verbond gesloten. Uit het geslacht van Abraham, zo beloofde God hem toen, zou later de Messias geboren worden. De Messias die de schuld van alle mensen op zich zou nemen. Dat had God in het paradijs al aan Adam en Eva beloofd.

Wij christenen geloven dat Jezus die Messias is. Maar de meeste Joden geloven dat niet. Nee, volgens hen moet de Messias nog komen. De Messias (een mens) zal dan koning worden in de stad Jeruzalem en de tempel, zoals koning Salomo die gebouwd heeft, zal in Jeruzalem herbouwd worden. Die Messias zal dan een nieuwe koning David zijn die in Jeruzalem woont en die vrede en rechtvaardigheid zal brengen op de hele wereld. Dat verbond dat God met Abraham sloot kreeg als teken dat alle pas geboren jongetjes op de achtste dag na hun geboorte besneden moesten worden. Die besnijdenis is een kleine operatie die de vader met een mes moest doen. In oude tijden was dat een stenen mes. Tegenwoordig worden pas geboren Joodse jongetjes nog altijd besneden, maar dan doet een dokter dat. Zelfs in tijden dat de Joden het heel erg moeilijk hadden, dat ze werden vervolgd en gedood, bleef dit gebruik van de besnijdenis van pas geboren Joodse jongetjes in gebruik. Ook al geloofden ze helemaal niet in het bestaan van God, toch werden pas geboren Joodse jongetjes besneden. Maar voor vrome, godsdienstige Joden heeft deze besnijdenis een andere, veel diepere betekenis: zelfs een pasgeboren baby is een zondig mens en de verkeerde dingen, die hij later zal gaan doen, kan alleen weggenomen (vergeven) worden door bloed.

Lieve kleinkinderen, dit is moeilijk te begrijpen, hè. Ook ik, jullie pake Eelke begrijpt er niets van. God, die ruim 2000 jaar geleden zijn zoon Jezus naar de wereld stuurde om daar vermoord te worden. Jezus die onschuldig was, moest aan het kruis op Golgotha sterven, zodat wij mensen, die in Jezus geloven, niet door God gestraft zullen worden. Nee, met je verstand kun je er niet bij. Je kunt en mag alleen maar geloven dat Jezus ook voor jou gestorven is en dat wij door Jezus na onze dood naar de hemel mogen gaan.

Dan ga ik nu verder met het verhaal over baby Jezus, zoals dat in de bijbel in Lucas 2 beschreven staat.

Leven naar Gods geboden. Maria dacht de eerste week na de geboorte van haar kind Jezus veel na over de besnijdenis. Dit bloederig teken van Gods verbond met Israël was toch niet van toepassing op haar kind? Haar kind dat zonder zonde was! In het verbond dat God met zijn volk had gesloten, hoefde haar kind toch niet opgenomen te worden? Haar baby, haar zoon, die al van eeuwigheid Israëls God en Heer was? Maria verwachtte deze dagen een Godswoord dat deze wetten niet van toepassing zouden zijn op haar baby. Dat deze pijn en vernedering hem bespaard zouden worden. Maar er kwam geen openbaring. Niet in een droom en ook niet rechtstreeks van een engel. En daarom werd op de achtste dag van zijn leven ook de baby van Maria besneden en kreeg hij de naam die de engel tegen Maria gezegd had: Jezus.

Een paar weken later bleek opnieuw dat de kleine Jezus, net zoals alle kleine kinderen, ook onder de strenge wetten van God viel. Ook Jozef en Maria moesten voor Jezus een losoffer brengen, want hij was de oudste zoon van Maria. Lieve kleinkinderen, jullie weten natuurlijk niet wat een “losoffer” is. In Israël moest volgens de wet van God voor alle eerstgeboren jongetjes (alleen de oudste zoon) een losoffer gebracht worden, want God was zo goed, dat Hij in plaats van dat jongetje te offeren ook tevreden was met een losoffer. Dat gold zowel voor mensen als voor dieren. En weten jullie wel wanneer en ook waarom zo’n losoffer ingesteld werd? Nu dan moeten we terug naar een heel oud verhaal in de bijbel, n.l. die van de uittocht uit Egypte. Aartsvader Jacob was vanwege een hongersnood in het land Palestina, dat nu Israël heet, naar zijn zoon Jozef verhuisd (geëmigreerd) die onderkoning in Egypte was. Veel jaren later waren alle nakomelingen van Abraham, Isaäk en Jacob, alle Israëlieten slaaf geworden in het land Egypte.

Het verhaal gaat dan verder dat Mozes, in opdracht van God, het volk Israël uit de slavernij bevrijdde en hen naar het land Palestina leidde. Maar dat ging niet zomaar. Nee, daar gingen 10 plagen aan vooraf, die het volk van de Egyptenaren zwaar troffen. Water dat in bloed veranderde, kikkers, steekvliegen, muggen, drie dagen volkomen duisternis enz. Pas na de 10e plaag mocht het volk Israël het land Egypte verlaten. Weten jullie nog wat de tiende en de ergste verschrikking was? In elk gezin in het land Egypte stierven die nacht alle oudste jongens. Alleen in de huizen met bloed op de deurposten, daar stierf niemand. Op bevel van Mozes hadden die avond daarvoor de vaders van elk gezin een lammetje geslacht en het bloed van dat lammetje duidelijk zichtbaar op de deurposten gesmeerd. Ja, dat was gebeurd in elk huis waar deze mensen, de nakomelingen van Abraham woonden. Diezelfde Abraham met wie God een verbond had gesloten.

Een dag later, toen in alle huizen van de Egyptenaren een dode zoon was,

smeekten de Egyptenaren Mozes of hij met zijn mensen het land wilde verlaten. Na die vreselijke nacht met zoveel doden in de huizen van alle Egyptenaren heeft Mozes in opdracht van God het losoffer ingesteld. Ja, ook de eerstgeboren jongens van de Joden, de Israëlieten, hadden de dood verdiend. Maar door het doden van een lammetje, dat als losoffer dienst deed, mocht de oudste zoon in leven blijven. In plaats van de oudste zoon werd een lammetje gedood.

Nu ga ik terug naar het verhaal van de geboorte van Jezus in Lucas 2.

Maria dacht zeer beslist dat een losoffer brengen voor haar baby Jezus niet hoefde. Jezus was Gods eigen Zoon, die later als hij volwassen zou zijn, als koning op de troon van David zou zitten! Gods eigen Zoon die zonder zonde was, viel toch niet onder deze wet! Maar een paar weken later bleek dat ook voor Jezus, net zoals voor alle kleine kinderen in Israël, in de tempel in Jeruzalem een losoffer gebracht moest worden. Ook al begreep Maria het niet, toch ging ze met een blij gevoel op reis van Bethlehem naar Jeruzalem. Bracht zij niet vandaag, precies veertig dagen na zijn geboorte, haar zoon Jezus naar de tempel, naar het huis van God zijn Vader?

In die tijd van Jezus geboorte woonde er in Jeruzalem een oude man die heel erg uitzag naar de komst van de Messias. En dat was niet zonder reden. Nee, deze oude man Simeon had een gezicht van God gekregen, dat is een soort droom, waarin hem door de Heilige Geest verteld was dat hij niet zou sterven, voordat hij de lang verwachte, ja de door God beloofde Messias zou zien. En op deze zeer bijzonder dag had God tegen hem gezegd dat hij vandaag in de tempel de Messias zou zien. Toen Simeon in de poort van de tempel stond en Jozef en Maria met hun baby aan zag komen lopen, werd het hem ingegeven dat deze kleine baby de Messias was. Deze oude man twijfelde niet. Blij stak hij zijn armen naar Maria uit en stamelend vroeg hij: 'Mag ik Hem in mijn armen hebben? Ik weet wie Hij is en waarom Hij op deze wereld is gekomen. God heeft het mij zelf gezegd.' Maria zag de blijde en schitterende ogen van deze oude man zag. Ze wist dadelijk dat hij de waarheid sprak. Stiekem had zij op een openbaring van God gehoopt. Maar nog voordat ze bij het altaar waren stond deze oude man hen al op te wachten. Weer iemand, die net zoals de herders, alles al wist en geloofde in dit Goddelijk kind. In groot vertrouwen legde ze Jezus in zijn armen en wachtte op wat hij zou zeggen. En daar op het grote tempelplein, midden tussen al die mensen stond de oude Simeon met het Christuskind in zijn armen. Simeon zag alleen maar het kind dat tegelijk ook zijn God was. Alles om hem heen verdween naar de achtergrond, de tempel, het rokende altaar, de priester in zijn witte kleren. Simeon zag alleen maar het kind dat tegelijk ook zijn God was.

Simeon zag alleen maar het kind dat tegelijk ook zijn God was.

En met een stem die van blijdschap trilde, sprak hij: ‘God in de hemel, ik ben uw dienaar. Nu kan ik rustig sterven, want ik heb nu de Redder van deze wereld gezien. U heeft deze baby, Uw Zoon naar de wereld gestuurd om alle volken te redden. Hij is de held van uw volk Israël.’ Maria hoorde wat de oude Simeon zei en was zeer verbaasd over wat hij profeteerde (voorspelde) over de toekomst van haar zoon. Een koning zou hij zijn, had de engel tegen haar gezegd en soms zag ze haar zoon voor zich met een wrekend zwaard in zijn hand om alle vijanden van Israël van de aardbodem te doen verdwijnen. Hij zou Israël groot en vrij maken. Maar, zou het allemaal anders zijn, nu ze de oude Simeon zo hoorde praten? Zou haar zoon dan niet op de troon van David zitten om te vechten en Israël vrij te maken? Maar zou hij de heidenen redden en hun blinde ogen openen? Zou hij niet alleen de Zaligmaker van Israël zijn, maar ook die van alle volken op de hele wereld? Maria kreeg de baby Jezus weer in haar armen. En de oude Simeon? Hij zegende Jozef en Maria en het kind Jezus. ‘En weet’, ging de oude man verder, ‘niet alles zal later mooi en vredig zijn. Veel mensen zullen door hem een nieuw leven krijgen. Maar andere mensen zullen tegen hem in verzet komen en zullen niet door hem gered worden. Nee, deze baby, de Messias zal later als Hij volwassen is, bittere vijanden krijgen.

Maria, er zal een tijd komen dat er een zwaard door jouw ziel zal gaan. Ja, jij zult veel verdriet en pijn hebben om je zoon.’ Alle blijheid die in Maria was, verdween als sneeuw voor de zon. Ze begreep er niets meer van. De engel Gabriël sprak tegen haar van koningsheerlijkheid en de herders van grote blijdschap voor het hele volk. En nu deze oude profeet, hij profeteerde over vijandschap en het wrede zwaard. Toch moest het allebei waar zijn, want het goede en het kwade kwam van God. Maar het mensenhart van Maria was te klein om dit alles te begrijpen. Een zwaard zou door haar ziel gaan..... O God, niet om haar zelf. Nee Maria wou alles wel doorstaan, zij had alles, ja alles over voor haar zoontje Jezus, maar wat zou haar kind later moeten meemaken? De tranen stonden Maria in de ogen en zij drukte haar baby stijf tegen zich aan. ‘Gezegend ben jij boven alle vrouwen...’ had de engel tegen haar gezegd. Maria begreep er niets meer van. Toen Jozef en Maria verder wilden gaan, richting het altaar waar de priester op hen wachtte, kwam er plotseling weer iemand op hen af. Een oude vrouw. Haar naam was Hanna en ze was al 84 jaar. Zij was al heel lang weduwe. Ja, als jong meisje was ze getrouwd. Maar zij en haar man waren slechts 7 jaar getrouwd geweest. Toen stierf haar man. Deze oude vrouw was dag en nacht in de tempel, waar zij met bidden en vasten God de Heer diende. En nu stond ze bij Maria die haar baby Jezus in haar armen had.

Hanna begon heel luid God te loven en te danken.

Hanna boog zich over de kleine Jezus en plotseling begon ze heel luid God te loven en te danken. God, die nu eindelijk de gebeden van de mensen verhoord had. Zijn Zoon, de Zaligmaker was geboren en was nu in de tempel. Hanna boog zich over de kleine Jezus en plotseling begon ze heel luid God te loven en te danken. De mensen die om hen heen stonden luisterden naar Hanna haar blijde uitroepen en keken verbaasd van die oude vrouw naar de baby. Toen schudden

de omstanders hun wijze hoofden. Nee, deze baby was een heel gewone baby en die man en die vrouw die deze baby naar de priester brachten, waren ook maar heel gewone mensen. Niets bijzonders aan. Deze baby, de lang verwachte Messias? Nee, dat kon niet waar zijn.

Het werd tijd voor het offer. Bij de kooplieden op het tempelplein kochten Jozef en Maria een paar duiven. Nee, ze waren niet rijk. Geld voor een schaap of een koe hadden ze niet. Toen de plechtigheid van het losoffer voorbij was gingen Jozef en Maria met de baby weer terug naar Bethlehem. Maria moest steeds maar weer denken aan wat de oude profeet Simeon over haar kind Jezus voorspeld had. Hoe zou de toekomst van Jezus er uit zien als hij groot en volwassen was geworden en zijn werk zou gaan beginnen? Haar zoon zou 'heil', dat is geluk en genezing brengen aan alle volken op deze wereld, maar ook zou hij veel vijanden krijgen, vooral in Israël. Dit leek zo in strijd met elkaar en toch was het allebei waar. Maria geloofde dat God alles goed zou maken en zo liep ze verder naast Jozef richting Bethlehem, met haar Goddelijk kind stijf tegen zich aangedrukt.

Hoofdstuk 4 - De wijzen uit het oosten - Matthéus 2 : 1 - 12

Lieve kleinkinderen,

Kerstfeest vieren. Dan denken wij aan een feest met de kerstboom. Een feest van als familie gezellig bij elkaar zijn. Cadeautjes krijgen en lekker eten en drinken. Een feest van geluk en vrede. Maar dit verhaal van de wijzen uit het oosten en koning Herodes is verschrikkelijk... Kleine kinderen worden koelbloedig vermoord!

En lieve kleinkinderen, hoe vonden jullie de verhalen tot nu toe? Spannend of toch een beetje vreemd en langdradig? Zo heel anders als de boeken die jullie normaal lezen? Natuurlijk weet ik heel goed dat deze verhalen uit de bijbel, op de manier zoals Ulbe van Houten die heeft verteld, voor onze jongste kleinkinderen een beetje te moeilijk zijn om te begrijpen. Ulbe van Houten heeft zijn 'Hillige Histoarje' geschreven voor oudere jeugd. Voor jongens en meisjes van ongeveer 14 jaar en ouder. Veel volwassen mensen in Friesland hebben veel meer in deze kinderbijbel gelezen, dan in de echte bijbel. Dat is natuurlijk niet goed. Maar naast de echte bijbel is het wel heel goed om deze kinderbijbel te lezen. Ik hoop dat onze oudste kleinkinderen deze verhalen die ik nu vertaald heb, wel gaan lezen. Vertel me maar eens wanneer we bij elkaar zijn of via de telefoon, een mailtje of een app wat jullie van deze verhalen vinden. En de jongste kleinkinderen van ons, ik hoop dat jullie over een aantal jaren gaan lezen wat ik nu speciaal ook voor jullie vanuit het Fries in het Nederlands vertaald heb.

Het verhaal gaat verder.

Na die wonderbaarlijke reis naar de tempel in Jeruzalem gingen Jozef en Maria in Bethlehem wonen. Natuurlijk niet meer in die oude stal voor de schapen, maar in een gewoon huis binnen de stadsmuur. In dat stille stadje gingen de weken en maanden rustig voorbij. Nee, er kwamen geen engelen of profeten meer om naar het kind Jezus te kijken. Niemand merkte iets bijzonders aan de baby. Net zoals alle andere baby's hilde hij als hij honger had en sliep hij als hij gegeten had. Hij lachte blij als hij zijn moeder Maria zag en hij vond het prachtig wanneer Jozef met hem stoeide. Op de normale tijd zei hij zijn eerste woordjes en zette hij zijn eerste wankelste stapjes. Natuurlijk wist hij niet beter dan dat Jozef zijn vader was. Dat hij anders was dan alle andere mensen, dat hij de zoon van God was, dat zou hij later wel te weten komen. Bij al die kleine vreugden van het eerste jaar vergat Maria bijna haar zorgen over de toekomst van Jezus. Zo vredig en zo rustig zou het eigenlijk altijd moeten blijven. Maar Maria wist dat dat niet kon. Haar zoon Jezus was op deze wereld gekomen om het werk te doen dat zijn Vader in de hemel hem opgedragen had en daar mocht zij, moeder Maria niet tegenin gaan, zelfs niet in haar gedachten. Maria kon soms zo maar haar armen om Jezus heen slaan en hem stijf tegen zich aan drukken. Zonder woorden ging haar gebed dan omhoog: 'Heer, leer mij mezelf weg te cijferen en alleen te vragen wat u wilt. En als één keer de pijn in mijn leven komt, waar de oude Simeon over geprofeteerd heeft, het zwaard dat door mijn ziel zal gaan, geef mij dan kracht om dat te dragen.' Maar dat zou nog lange, lange jaren duren voordat het zo ver zou zijn.

In het oosten, nog veel verder weg dan het oude Babel woonden in de tijd van de geboorte van Jezus wijze mannen die vooral studie van de sterren maakten. Ze waren heel geleerd, deze magiërs. Ze kenden niet alleen de namen van alle

sterren en hun banen in het heelal, nee zij geloofden ook heel zeker dat ze door de baan die een ster volgde de toekomst konden voorspellen. Volgens hen had ieder mens zijn eigen ster, waar zijn lot, ja zelfs zijn leven vanaf hing. De opkomst, de bloei en ondergang van het grote Romeinse rijk stond in de sterren geschreven. Maar ook de toekomst van kleine volken, zoals die van de Joden, kon je in de sterren te weten komen. Zo dachten deze wijze mannen. En juist over dat kleine volk van Israël lieten deze wijze magiërs vaak hun gedachten gaan. Iedereen die de oude boeken kende wist dat eens uit het volk van de Joden een groot koning geboren zou worden die dan zou heersen over alle volken op deze wereld. Niemand wist wanneer dat zou gebeuren, maar de algemene verwachting in die jaren was dat het niet lang meer zou duren. En als ze de ster van deze Koning zouden zien, nu dan wisten ze het wel. Dan gingen ze naar hem toe om hem hulde te brengen.

Volgens de wijzen uit het oosten heeft ieder mens zijn eigen ster.

Vaak, wanneer ze in heldere nachten naar de sterren keken, dan spraken ze hierover en hoopten ze dat ze het zouden mogen beleven dat deze rechtvaardige koning zou heersen over een wereld, die nu nog vol was van onrecht, onderdrukking en geweld. Op een avond, niet lang na de geboorte van Jezus in Bethlehem, toen deze wijze magiërs op het platte dak van hun huis naar de sterren keken, verscheen er aan de westelijke hemel een nieuwe blinkende ster. De magiërs begrepen direct deze *Goddelijke boodschap*: deze ster, die hadden zij nog nooit eerder gezien. En deze ster betekende dat in Israël de langverwachte koning geboren was. Toen zij elke avond maar weer deze zelfde

ster aan de hemel zagen verschijnen, twijfelden ze helemaal niet meer. Ze namen het besluit om met elkaar naar Jeruzalem te gaan om deze jonge koning hulde te brengen. Het zou een lange en zware reis worden die goed voorbereid moest worden. Ze konden niet zo maar op reis gaan, nee eerst moest thuis goed orde op zaken worden gesteld en ze moesten natuurlijk ook wachten op de meest gunstige tijd om zo'n gevaarlijke reis te ondernemen. Toen alles geregeld was moesten er nog kamelen gekocht worden en geschenken voor de nieuw geboren koning. Dat laatste was ook niet gemakkelijk. Nadat ze er goed over nagedacht hadden kochten ze goud, wierook en mirre, het beste en het duurste dat ze konden bedenken. Toen deze kleine karavaan eindelijk op reis ging had het kind Jezus al zijn eerste verjaardag gevierd.

De reis duurde weken en weken. Door brede rivieren gingen ze, langs grote bossen en door dorre steppen. Soms sliepen ze in een gastvrij huis of in een herberg, maar meestal zetten de slaven 's avond de tenten op en sliepen ze onder de sterren aan de kant van de weg. Soms leden ze honger en dorst en plaagde overdag hen de brandende zon. Maar spijt hadden ze niet van hun reis. Nee, hoe dichter ze bij Jeruzalem kwamen, hoe groter hun verlangen werd om de nieuwe koning te zien. Toen ze eindelijk in de verte de muren van Jeruzalem zagen, klopte hun hart van grote blijdschap.

De wijzen uit het oosten.

Natuurlijk hadden de magiërs niet verwacht dat in de stad Jeruzalem het feest van de nieuw geboren koning nog in volle gang zou zijn. Het was al meer dan een jaar geleden dat zij voor de eerste keer zijn ster hadden gezien. Maar het viel hen erg tegen dat op het plein bij de poort van de stad niemand hun kon vertellen waar de nieuw geboren koning woonde. De mensen zagen deze deftige en rijke magiërs een beetje vreemd aan, net alsof ze een beetje bang voor hen waren. En dan die vraag! Een koning van de Joden die geboren was en die zijn eigen ster aan de hemel had? Maar zij wisten niets van een nieuwe koning: Koning Herodes was te oud en in de gezinnen van zijn volwassen zonen waren het laatste jaar voor zover zij dat wisten ook geen baby's geboren. Maar misschien hadden deze magiërs zich wel vergist en moesten ze in Rome zijn, in de hoofdstad van het grote Romeinse rijk. De magiërs schudden ernstig hun hoofden. Nee, hiermee vergisten zij zich niet. Al bleef natuurlijk wel de mogelijkheid bestaan dat de koning niet in Jeruzalem, niet in het paleis van koning Herodes geboren was. Maar dat hij de koning van de Joden was, de koning die al zo lang, ja al eeuwen lang zou komen, dat wisten ze zeker. Geen twijfel mogelijk! Ze hadden zijn ster in het oosten gezien. En dat ze hem zouden vinden, dat was ook zeker. God die zijn boodschap voor hen in de sterren geschreven had, zou hen brengen daar waar ze moesten zijn! Maar eerst gingen ze nu een herberg zoeken en een beetje uitrusten van de lange en moeizame reis. Morgen zouden ze wel verder zoeken.

In zijn prachtig paleis in Jeruzalem zat koning Herodes op zijn troon. Hij keek somber voor zich uit. Ja, hij was oud. En wat hing hem nu boven het hoofd? Laat ze nu maar komen, die magiërs die zoveel van de sterren weten. Hij had ze door zijn dienaren laten roepen, maar met zulke vreemdelingen wist je het maar nooit. Waarom waren ze niet direct bij hem gekomen? Waarom eerst de hele stad in rep en roer brengen met hun verhalen over een koning die geboren was? Op straat stonden nu veel mensen te bidden. Ja, veel Joden dankten hun God dat nu eindelijk de beloofde Messias op de wereld was gekomen. Het moest niet gekker worden. Er behoefde nu niet veel meer bij te komen of de hele stad Jeruzalem zou in vuur en vlam staan. En hij Herodes kon geen oproer gebruiken. Zelfs zijn volwassen zonen waren niet te vertrouwen. Met hulp van de keizer in Rome wilden ze hem van zijn troon stoten en zelf koning worden..... Als nu de Romeinse soldaten zijn stad Jeruzalem zouden moeten heroveren, na een opstand van de Joden, dan zou hij geen koning meer zijn. Dan zouden ze hem naar Rome brengen en dan was alles verloren. Alles wat hij zijn leven lang opgebouwd had met veel werken en zorgen, met list en geweld, zelfs met het zwaard en vergif, het zou dan allemaal tevergeefs zijn geweest. Hij dacht aan alle mensen die hij vermoord had. Zijn eigen vrouw was daarbij, zijn oude schoonvader, een paar van zijn eigen kinderen en al die mensen van wie hij de naam niet eens meer wist. Schuldige en ook onschuldige mensen had hij laten doden. Koning Herodes huiverde in zijn koningsmantel. Niet dat hij berouw had,

nee het interesseerde hem niets wat hij gedaan had. Het ging om zijn koninkrijk en dan telde een mensenleven niet. Maar nu, aan het einde van zijn leven wilde hij toch eindelijk wel eens rust hebben. En nu was dit er weer... Deze keer was het niet de één of andere dromer die zich voor de Messias uitgaf en met een leger tegen hem optrok. Dat was niet erg. Daar rekenden zijn soldaten wel mee af! Maar deze keer waren het geleerden, mannen die de sterren konden lezen alsof het een open boek was. Deze keer was het waar: **sterren liegen niet!** Natuurlijk was het nog maar een kind, maar een kind dat een eigen ster aan de hemel heeft staan, een kind waar deze magiërs zo'n lange reis om gemaakt hadden was vele malen gevaarlijker dan een bende Zeloten met een zogenaamde Messias. Bij koning Herodes was geen twijfel mogelijk: dit kind moest sterven! Hij had al zoveel bloed vergoten in zijn leven. Het bloed van dit kind kon er nog wel bij. En wat een geluk dat hij nu wist waar hij het zoeken moest. Die ochtend, direct nadat hij het nieuws hoorde, had hij het Sanhedrin laten komen.

(Lieve kleinkinderen, nu moeten jullie weten dat het Sanhedrin de eigen regering van de Joden was, maar dan zonder macht. Koning Herodes was in naam van de Romeinse keizer in Rome de baas in Israël)

In welke stad in Palestina wordt de grote KONING van de Joden geboren?

‘Leden van het Sanhedrin, zeg mij waar volgens jullie de grote koning, die de Messias genoemd wordt, geboren zal worden?’

Dat bleek geen moeilijke vraag te zijn. ‘In de stad Bethlehem in Judea, o koning,

want in het boek Micha staat dat beschreven.’ Een priester had de hele tekst voorgelezen. Die profetie, die voorspelling ging over een heerser die in Bethlehem geboren zou worden. Als hij Herodes nu maar te weten kon komen wie de vader van dat kind was en in welk huis hij woonde, dan zouden zijn soldaten dat kind wel weten te vinden. Toen zijn besluit vast stond dat hij dat kind zou doden had hij direct een bode naar die magiërs gestuurd om bij hem te komen. Maar dat moest door de straten van Jeruzalem maar niet met veel ‘lawaaï’ gebeuren. Ze mochten niet komen met al die kamelen en slaven en dan ook nog met de hele bevolking van Jeruzalem er achter aan. Misschien was het wel daarom dat ze er nog niet waren.

Het was al in de namiddag toen de magiërs eindelijk in het paleis kwamen. Ze werden direct naar koning Herodes gebracht. Herodes ontving hen vriendelijk en toen ze voor zijn troon neerknielden wenkte hij met zijn hand dat ze moesten gaan staan. Niet één van deze wijze mannen wist wat er in koning Herodes zijn hoofd spookte. Niet één kende zijn grote haat tegen dit Christuskind. De sterren aan de hemel hadden geen geheimen voor deze magiërs, maar het hart van koning Herodes was voor hen een gesloten boek. Ze vonden hem zelfs een goedgeoede oude man en vertelden hem alles: van de ster, die zij in het oosten hadden gezien, van hun groot verlangen naar de kleine Koning, van de macht en de heerschappij, die dit kind eenmaal zou hebben. En de oude koning Herodes? Hij knikte maar en glimlachte en vroeg naar de tijd dat de ster voor de eerste keer aan de hemel stond. Toen hij alles wist, zei hij dat ze naar Bethlehem moesten gaan. Nee, niet in de hoofdstad Jeruzalem was de kleine Koning geboren, maar in een klein stadje het zuiden in, zo’n uur rijden hier vandaan. Zo stond het in de oude boeken. Hij had het al voor hen laten nakijken. Want zelf wilde hij ook graag de nieuw geboren Koning zien. En als zij het kind gevonden hadden, dan moesten ze dat dadelijk aan hem komen vertellen. Hij, koning Herodes wilde ook naar dat kind om hem hulde te brengen. Misschien wilden ze vanavond nog op reis naar Bethlehem? Het was niet ver en bij avond reisde het aangenamer dan overdag in de gloeiend hete zon. En dan konden ze morgenvroeg al weer terug zijn in zijn paleis om hem het grote nieuws te vertellen en hoefde hij niet langer te wachten. Herodes zei het zo rustig en zo gewoon, net alsof hij het echt meende om dat heilig kind ook te gaan aanbidden. De magiërs zeiden tegen koning Herodes dat ze diezelfde avond nog op reis zouden gaan en dat ze de volgende dag bij hem zouden terugkomen. Het gezicht van koning Herodes stond bijna vroom toen hij hen een goede reis toewenste.

Diezelfde avond reden de wijzen de poort uit op weg naar Bethlehem. Om hen heen in het maanlicht zagen ze de velden en boven hen schitterden duizenden sterren. Dezelfde sterren die zij thuis al zo vaak bestudeerd hadden. En in dit verre, voor hen vreemde land voelden ze zich op dit moment op een wonderlijke

manier gewoon een beetje thuis. Plotseling wees één van de magiërs vooruit en lachte blij.

De ster van Bethlehem

‘Kijk’, zei hij, ‘daar is dezelfde ster weer die ons vertelde dat er een groot koning bij de Joden is geboren.’

Toen wisten ze heel zeker dat ze op de goede weg waren. Het laatste beetje twijfel, als ze die al hadden gehad, viel helemaal weg. Nog vlugger moesten hun kamelen gaan lopen. Nu ze er bijna waren werd hun verlangen om het kind van Bethlehem te zien alleen maar groter.

Toen deze magiërs diep in de nacht op de deur van Jozef zijn huis aanklopten, stond de ster precies boven het donkere dak. De wijzen uit het oosten hadden hun Koning gevonden.

Nog één keer gebeurde het zoals in die eerste nacht van Jezus zijn geboorte toen de herders kwamen om Jezus in de kribbe te zien. Maar deze keer, dacht Maria, was het wonder nog groter. De herders waren Joden en hadden de blijde boodschap van een engel gekregen. Maar deze magiërs kwamen uit een ver en vreemd land en wisten alleen maar van een ster die zij aan de hemel hadden zien verschijnen. Wel groot moest de liefde van God voor de mensen zijn dat Hij zelfs deze vreemdelingen van zo ver weg, riep om naar Zijn Zoon te komen kijken. Sinds die nacht in de stal wist Maria dat de Messias ook voor de armen en de eenvoudige mensen gekomen was. Nu zag ze met deze ‘wijzen uit het oosten’ dat hij ook de koning zou worden van de ‘heidenvolken’.

Ja, lieve kleinkinderen, met de ‘heidenvolken’ worden wij allemaal bedoeld. De Joden in die tijd dachten en geloofden dat God alleen van hen was. En dat de Messias alleen voor het volk van de Joden op deze wereld zou komen. Ook dat hun Messias vanuit de stad Jeruzalem als een keizer van Rome over de hele wereld zou heersen.

In de woning van Jozef en Maria keken de magiërs om zich heen. Waar was de Koning? Maria wist dat ze deze mannen niet langer mocht laten wachten. Vlug ging ze naar het bed van Jezus en maakte hem wakker. Blij droeg Maria haar zoontje naar de mannen en zei tegen hem dat hij hen moest groeten: alleen voor hem hadden deze mannen zo’n lange reis gemaakt. De magiërs schudden heftig hun hoofden. Zij waren gekomen om de Koning hulde te brengen en dan gaf het geen pas dat hij hen als eerste groette. En daar lagen deze grote mannen al op hun knieën op de grond. Diep bogen zij met hun hoofden op de harde grond en brachten hem de koningsgroet. Maria kon het bijna niet begrijpen dat deze wijze mannen op hun knieën lagen voor haar kleine jongen! Het was goed, want hij was hun Koning, maar ze kon het bijna niet geloven.

*En daar lagen deze grote mannen
al op hun knieën op de grond.*

De kleine Jezus stond daar en zijn grote kinderogen keken ernstig naar die buigende mannen, niet anders alsof hij wist dat deze hulde hem rechtmatig toekwam. De magiërs, de wijzen uit het oosten gingen staan en bleven naar het kind Jezus kijken. Om dit kind hadden ze deze verre reis gemaakt. Ze kregen niet eens de gedachte dat dit maar een heel gewoon kind leek en dat zijn ouders maar heel gewone mensen waren en dat het huis van Jozef geen paleis was. Nee, deze heidense magiërs zagen niet wat hen voor ogen kwam: *God Zelf had hun*

de ogen geopend. Voor hen was dit kleine kind Jezus de grote Koning die geboren was en die eens de heerschappij zou hebben over alle volken op deze hele wereld. Wat hadden ze tijdens die lange reis hier naar toe vaak over hem gesproken. Wat hadden ze een fantasieën over hem gehad. Maar nu ze bij hem op bezoek waren en hij voor hen stond, zo klein en zo eenvoudig, nu voelden ze dat hij meer was dan hun Koning alleen en nogmaals bogen ze diep hun hoofden voor dit Goddelijk kind. En deze keer bogen ze niet zoals trouwe dienaren hun koning begroeten, nee deze keer was het meer: *de magiërs uit het oosten aanbaden dit kind, in werkelijkheid Gods Zoon.* Daarna liepen ze vlug naar de buitendeur waar hun geduldige kamelen stonden te wachten. Vlug haalden ze hun dure cadeaus en legden die voor de voeten van Jezus neer: het fonkelende goud, de koninklijke mirre en de dure wierook. Maria schrok er van, zoveel was het. Ze durfde niet te zeggen dat dit veel te veel was. Nee, bedacht ze ineens, voor haar Zoon die eens de eigenaar van alle schatten van de wereld zou zijn, kon immers niets te veel zijn. Toen zag ze dat de kleine Jezus lachte en zijn handjes uitstak naar dat blinkende goud. Zo is het goed, dacht ze deemoedig, de Koning neemt het offer van de wijzen aan. Zijn moeder moet nog leren dat haar zoon het beter weet dan zijzelf. Nadat ze uitgebreid alles met elkaar besproken hadden gingen de magiërs weg en zochten ze een herberg op. Veel slaap zouden ze deze nacht niet meer krijgen. Maar wie dacht na deze heerlijke ontmoeting aan slapen? Deze nacht zouden ze hun leven lang niet weer vergeten. En morgenvroeg gingen ze weer terug naar hun eigen land. Maar eerst zouden ze naar Jeruzalem gaan om koning Herodes het blijde nieuws te vertellen!

Die volgende ochtend heel vroeg, het was nog donker, werd Jozef heel verschrikt wakker. Wat een angstige droom had hij gehad. Alles zag hij nog voor zich. De engel van God stond naast hem en sprak: ‘Word wakker Jozef en vlucht samen met je vrouw Maria en het kind Jezus naar Egypte. Haast je. Blijf daar in dat land tot God jullie terugroept. Koning Herodes gaat het kind Jezus zoeken en wil het doden.’ Jozef begreep dat dit niet een gewone nachtmerrie was geweest, maar dat God hem in deze angstige droom een opdracht had gegeven. Er dreigde gevaar voor de kleine Jezus en zij moesten met hem naar Egypte vluchten. Dit was na de afgelopen nacht toen de wijzen uit het oosten bij hen waren geweest wel een erg grote teleurstelling. Ze moesten nu op stel en sprong hun huis verlaten. Ze moesten vluchten voor de soldaten van koning Herodes! Wat zou dit Maria zwaar vallen. Maar er was nu geen tijd meer te verliezen. Vlug maakte hij Maria wakker en vertelde haar wat de engel tegen hem in een droom gezegd had. Ze moesten vluchten.... Haastig zochten ze alles bij elkaar en maakten zich klaar voor deze onverwachte reis. Het was nog heel vroeg in de ochtend toen ze de stadspoort uitgingen, het zuiden in richting Egypte. Maria droeg zelf haar kind Jezus, terwijl Jozef naast haar liep met alle geschenken die ze van de wijzen uit het oosten hadden gekregen. Straks zouden ze een ezel kopen. Daar was nu geen tijd meer voor. Zo snel als maar mogelijk

was moesten ze uit Bethlehem verdwenen zijn. Weg voor het gevaar dat er aankwam. Maar zwaarder dan het kind dat Maria droeg woog bij haar het leed om Gods kleine Zoon. Nog geen twee jaar oud en nu al moeten vluchten voor het zwaard van koning Herodes. Afgelopen nacht hadden de ‘heidenen’ (de wijzen uit het oosten, die geen Joden waren) hem hulde gebracht en nu was er voor Jezus geen plek meer in Gods eigen land. Waarom moest dit nu zo? Hoe was het mogelijk dat die wrede koning Herodes haar zoon Jezus zo haatte? Een kind dat hem niets misdaan had. Een kind dat hij nog nooit gezien had. *Hoe kon God dit toestaan?* Diezelfde God die eeuwen geleden de Farao van Egypte door 10 plagen dwong om hun volk vrij te laten. En moesten zij nu juist naar datzelfde land Egypte vluchten? Gaan wonen tussen mensen die andere, vreemde goden dienden? Vluchten naar mensen die een andere taal spraken. Waren ze straks wel veilig in dit voor hen vreemde land? En hoe moesten ze er komen? Twee mensen met een klein kind zonder hulp, zonder wapens, lopend langs onbekende wegen. Was dit dan al het begin van de vijandschap waar de oude Simeon over geprofeteerd had? Als het nu al begon, terwijl Jezus nog zo klein was, wat zou ze dan later wel niet om hem uit moeten staan? ‘O God’, bad Maria zachtjes, ‘het valt mij wel heel zwaar om moeder van Uw eigen Zoon te zijn.’

Op de vlucht naar Egypte.

De reis ging verder door dorpen en steden, via drukke wegen en langs eenzame paden. Er gebeurde niets bijzonders en de angst van Maria verdween. Nee, zij hoefde niet bang te zijn. Ging de Here God zelf niet met hen mee naar dat vreemde land! Kon Hij in Egypte niet even goed op zijn Zoon passen als in Bethlehem? ‘Blijf daar, tot ik jullie terugroep,’ had de engel in de droom tegen Jozef gezegd. Was dat niet een bewijs dat ze weer veilig thuis zouden komen? Maar wel op Gods tijd. Stond ook niet ergens in de Profeten, in zo’n erg oud

boek, dat God zijn Zoon uit Egypte geroepen had? Dat had betrekking op het oude volk Israël, had Maria altijd gedacht. Maar had God daar ook zijn zoon Jezus mee bedoeld? Dat zou ook best eens waar kunnen zijn. Mocht zij, Maria, dan kwaad en ontevreden zijn, terwijl God de woorden van zijn profeet waar maakte? Had God ook niet die trotse keizer Augustus gebruikt om hen naar Bethlehem te brengen? Daar was Jezus geboren zoals in oude boeken beschreven stond. En zou het dan nu zo vreemd zijn dat God die wrede koning Herodes gebruikte om hen naar Egypte te leiden? Die valse koning Herodes mocht dan proberen om het kind Jezus te doden, maar het zou hem niet lukken. Nee, God was er ook nog. Maria beseftte dat bij alle nood en zorg er nog genoeg was om dankbaar voor te zijn. Natuurlijk woonden er ook Joden in Egypte bij wie zij misschien wel onderdak zouden kunnen krijgen. En wat was het mooi dat zij van die magiërs, de wijzen uit het oosten zoveel goud hadden gekregen. Ze hoefden straks in Egypte geen armoede te lijden. Zelfs als Jozef geen werk kreeg hadden ze genoeg geld om eten en drinken te kopen. Maria glimlachte door haar tranen heen. Ze durfde met Gods Zoon in haar armen de lange reis aan door de dorre steppe, langs rechte wegen, de kou 's nachts en de gloeiend hete zon overdag. Was dat nu niet precies haar fout dat ze Jezus nog steeds te veel zag als haar eigen kind en niet dat zij haar kind zag als haar God, die haar zou dragen, terwijl zij Hem nu droeg? En tijdens deze lange reis ging haar gebed omhoog: God, doe mij inzien dat ik meer op mijn kind, op uw Zoon moet leren vertrouwen.

Diezelfde ochtend toen Jozef en Maria met het kind Jezus op weg gingen naar Egypte, wachtte koning Herodes voor de tweede keer op de komst van de wijzen uit het oosten. Ze kwamen maar niet. En hoe langer dat duurde, hoe bozer hij werd en hoe meer de haat in hem groeide voor dat koningskind in Bethlehem. Hij moest weten waar dat kind was! Hij zou geen rustig uur meer hebben voordat hij zeker wist dat dat koningskind dood was. En nu was het al middag geweest. De zon begon al weer te zakken en nog waren ze er niet! Dat had je nu van zulke vrome mensen die zo'n lange reis maakten voor zo'n onnozel kind: ze hielden zich niet aan hun woord! Ze hadden natuurlijk al lang het huis gevonden en de koning hulde gebracht. Via een andere weg waren ze natuurlijk teruggegaan naar hun eigen land! Koning Herodes begreep er niets van. Hij had nog zo mooi met hen gepraat en nu wisten ze plotseling wat hij met dat koningskind van plan was. Het was onbegrijpelijk, maar zulk 'waarzeggersvolk' wist meer dan gewone mensen. Maar als deze zogenaamde wijzen dachten dat ze hem te slim af waren dan hadden ze het mis. Nee, dan kenden ze koning Herodes nog niet! Hij duldde geen koning naast zich. Zelfs geen koning dat nog maar een klein kind was, maar wel een eigen ster aan de hemel had staan! Gelukkig dat hij via deze magiërs te weten was gekomen in welke stad dat koningskind geboren was. Als hij nu eens in Bethlehem alle jongetjes onder de twee jaar liet doden, dan moest dat koningskind daar ook bij zijn. Hij had hem

nog nooit gezien, maar die kleine koning met een eigen ster aan de hemel haatte hij meer dan hij ooit een vijand gehaat had. Herodes liet één van zijn officieren komen. Een man op wie hij aan kon omdat die officier net zo wreed was als hij zelf. Nog diezelfde nacht moest hij met zijn soldaten naar Bethlehem gaan en de volgende ochtend wanneer de stadspoort openging die bezetten en daarna de opdracht van koning Herodes uitvoeren.

‘Denk er goed om, niet één jongetje van 2 jaar oud en jonger mag ontkomen. De toekomst van mijn rijk hangt hiervan af.... En jouw eigen leven ook, als je dit bevel niet goed uitvoert!’

De officier? Nee een mooi bevel was dit niet. Maar de koning wilde het. Nu, dan deed hij dat. Hij had wel voor hetere vuren gestaan.

Koning Herodes zag hem na toen hij de kamer verliet en luisterde naar zijn zware voetstappen in de holle, lege gang. Dat was tenminste een man die hij kon vertrouwen. Deze officier zou in Bethlehem geen huis overslaan en geen jongetje onder de twee jaar vergeten! Nu kon hij weer gerust zijn na al die onrust van de laatste dagen. Zijn koningschap was gered. Die avond at hij met smaak en hij sliep die nacht er geen minuut minder om.

De volgende ochtend toen de zon opkwam over de heuvels van Judea, was Bethlehem een belegerde stad. Bij de stadspoort stond een sterke wacht terwijl andere soldaten hun bloedig werk deden. In alle straten kwamen ze. Ze sloegen geen huis over en niet één jongetje onder de twee jaar ontkwam aan het wrede zwaard van de soldaten. Het huilen van de jongetjes, het maakte hen niets uit. Het huilen van de moeders en de machteloze boosheid van de vaders, ze trokken zich er niets van aan. Koning Herodes had hen deze opdracht gegeven en de wil van de koning was voor hen wet.

Drieluik van de kindermoord in Bethlehem.

Toen de soldaten die avond afmarcheerden was Bethlehem in diepe rouw. Heel die lange nacht huilden de moeders hun verdriet uit en baden ze: *‘God, waarom? Waar was u?’*

Er waren die nacht en ook de volgende dagen slechts heel weinig mensen in Bethlehem die dachten aan wat in het oude boek Jeremia stond: *‘Er klonk een stem in Rama, luid wenend en klagend. Rachel beweende haar kinderen en wilde niet getroost worden, want ze zijn er niet meer.’*

Koning Herodes dacht niet aan deze woorden van de profeet Jeremia. Kende hij ze wel? Dat weet ik niet. Wel dat hij alleen maar blij was dat zijn koningstroon nu weer veilig gesteld was. Zijn plan was goed geslaagd. De kleine koning met een ster aan de hemel leefde volgens hem niet meer. Koning Herodes heeft nooit geweten dat de kleine Jezus ontkomen was en samen met Jozef en Maria gevlucht waren naar Egypte. Niet eens zo lang na die verschrikkelijke dag is koning Herodes ziek geworden. Een vreselijk pijnlijke ziekte kreeg hij, waaraan hij gestorven is. Kwaad was hij dat hij ziek werd. Eenzaam stierf hij. Er was niemand in zijn omgeving die van hem hield. En berouw over alle moorden die hij gepleegd had, daar was geen sprake van.

Lieve kleinkinderen, tot slot van dit vreselijke verhaal uit de bijbel nog dit: Omie en ik geloven dat God in de hemel deze verschrikkelijke radeloosheid en het verdriet van deze moeders zag. Ook dat Hij de gebeden van deze vaders en moeders hoorde. Wij mensen zeggen dan vaak: ‘Waarom greep God dan niet in? Waar was Hij? Vroeger niet en nu vandaag aan de dag ook niet? God is toch almachtig!’

Waarom is er zoveel ellende, pijn en verdriet op deze wereld? Jullie pake en omie weten dat niet. Ook wij begrijpen dit hele verhaal van de kindermoord in Bethlehem niet. Waarom is er al deze ellende op deze wereld? Toen in de tijd van Jezus, ruim 2000 jaar geleden en nu nog steeds? Ook vandaag is er oorlog, waar veel onschuldige kinderen gedood worden. Denk maar aan Syrië, Jemen en de Oekraïne. Dan nu nog het slot van dit verhaal uit de bijbel.

Toen koning Herodes in Jeruzalem was gestorven kreeg Jozef een droom. Weer sprak een engel tegen hem: *‘Jozef, koning Herodes is overleden. Jullie kunnen nu weer terug naar jullie eigen geboorteland, naar Israël.’*

Terug in Israël, toen ze vlakbij de stad Jeruzalem waren, hoorde Jozef dat een zoon van koning Herodes zijn vader was opgevolgd als koning. Om die reden durfde Jozef niet terug naar Bethlehem. Weer in een droom kreeg Jozef de opdracht van een engel om helemaal naar het noorden van het land, naar de stad Nazareth te gaan. Ja, en dat was alweer iets wat in de oude boeken voorspeld was. Jezus van Nazareth werd later ook wel de Nazoreeër genoemd. De man, afkomstig uit de stad Nazareth.

1. goud - Daarmee erkenden de wijzen uit het oosten Jezus als een koning.

2. wierook - Dat is een geparfumeerde hars die voor godheden werd verbrand. Daarmee erkenden de magiërs Jezus zijn goddelijke oorsprong. Het was een geschenk van aanbidding.

3. mirre - Een kostbare zalfolie, die onder meer wordt gebruikt bij het zalven van doden. Zou het iets te maken kunnen hebben met het feit dat Jezus ondanks zijn goddelijkheid toch sterfelijk was als mens?

Of met het feit dat Jezus later de 'Gezalfde' zou worden genoemd (de betekenissen van de namen Messias en Christus)